Миодраг Ђукић

ПОТРАЖИВАЊА У МОТЕЛУ

брутална драма у два чина

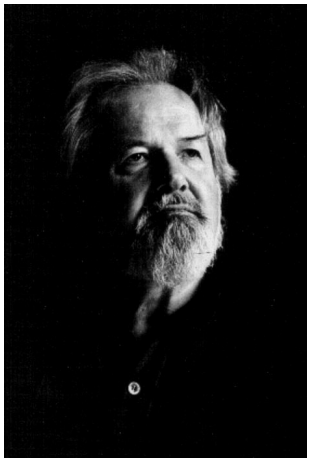

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду

Аутор је драмских дела: *Стрип-тиз код Џакера*, изведено у Академском позоришту "Бранко Крсмановић", 1968. у Београду; *Потраживање у мотелу* – драма награђена на конкурсу Народног позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрт* изведена је у Народном позоришту у Лесковцу 1972; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народном позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Крстичњак* – драма изведена у Народном позоришту у Београду.

Изведене радио-драме: *Чудан стриц* – Радио Београд; *Металне куглице које се котрља* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келава* – Радио Београд и Радио Варшава; *Превер* – Радио Београд; *Гоголь* – Радио Београд; *Раде Драинац* – Радио Београд;

Миодраг ЂУКИЋ

ПОТРАЖИВАЊА У МОТЕЛУ
брутална драма у два чина

ЛИЦА

ЏАМБА

ТИП

МИХАЈЛО

ДЕВОЈКА

МИЛЕ

РАДЕ

I ЧИН

Сеоска крчма, свечано намештена. На столовима застртим белим столњацима, има доста цвећа. У углу, за столом, седи старац Михајло "Челик" дрхтавим рукама приноси устима чашицу ракије, докрајчујући је. С времена на време, уплашено погледа наизменично у правцу врата и шанка, на коме је начета флаша ракије... Михајло "Челик" затим лагано устане и преопрезно почиње да се примиче шанку чинећи се невешт, но стално погледајући у правцу врата и обазирући се око себе. Тај ритуал потраја доста дуго. Он се врти, шуња око флаше, дилетантски покушава да украде чашицу... Најзад одлучује, брзо и дрхтаво точи, мало пролије, и баш у тренутку кад је принесе устима, зачује се јак лепет и кукурикање петла. Михајло искапи чашицу и тешко се загрцне. Чује се груба псовка девојке.

МИХАЈЛО: *(Збуњен и уплашен, запева својим старачким, високим гласом, на прилично неправилном француском језику)*
Allons enfants de la patrie
Le jour de gloire est arive
Contre nous de la turannie
Letendard sanglant est leve
Letendard sanglant est leve...

За то време, са сваким стихом који Михајло отпева, појачава се вика Девојке и кукурикање петла.

ДЕВОЈКА: *(Улеће фуриозно носећи саксију са цвећем)*
Гром те спалио. Црко! Црко дабогда. Гром те спалио, животињо! Црева ти испадала из дроба и њима се, дабогда хранио, ало незасита! Тако ли ћеш ти мени, животињо проклета. Мушкатле Џамбине, господин, гром га спалио, нашао да једе.
(Застане, сумњичаво погледа у Михајла који и даље пева упорно и уплашено, док у руци, као наздравља, држи празну чашицу)
Еej, ти!
(Ухвати га за раме и грубо гурне. Михајло преста да пева)
Чујеш?! Опет си дирао ракију, а?! Крадеш у тим годинама! Срам те било!
(Михајло ћути, она га дуго и испитивачки посматра)
Јеси ли дирао ракију, питам?
(Прилази флаши, загледа је, затим одлази до стола, поправља вазу са цвећем, загледа је са стране)

Немој да се правиш блесав. Никад и никако немој то да радиш. Код мене то не пали. Јес' чуо? А ономе ћу да заврнем шију. Јес' вид'о? Двориште пуно гована, и шта ти га ја све знам, а он, господин птичурина навалио на Џамбине мушкатле. А ти, шта ћеш овде? Рекла сам ти да седиш ту, у ћошку. Да не мрдаш док се не вратим. Па шта је онда ово? Што си устајао са свога места? А деда, деда... Мислиш са мном ћеш као са Џамбом. Нема, бато. Нисам ја будала, као... Леле... Ко је ово просуо? Шта, шта, шта?! Море, ко је просуо ракију, пизда ли ти материна, офуцана, матора џукело! Говори, сунце му крваво, или ћеш сад врата главачке да заглавиш. Говори, јебем ли ти оца излапелог...

Михајло само стоји уплашено и констернирано. У том тренутку улеће Џамба, крупан и јак мушкарац, очигледно добро расположен.

ЏАМБА: Пут, хоп – па испод брда. Нема више зајебанције. Па, нек сад кажу они доле, ко је сулуд и ко баца паре у дивљину. А? Ко? Ко, деда? Испод брда па поред мог мотела. Ха... ха... ха... Само знаш шта то значи овога пута, Пиленце. Деда Михајло! То значи да ће мој нови мотел бити овога пута тачно на удару... Ха... ха... ха... Значи, дакле, и *Рујна зора* на удару. Нема још никога?

ДЕВОЈКА: Очекујеш некога?

ЏАМБА: Пиленце, те панталоне су ти прешироке у туру. Рекао сам ти бар за данас сукњу да обучеш и... мушкатле се не стављају на сред стола. Тачно испод мог новог мотела, деда, брдо пресецају. Нови мотел морамо наместити са мало више светла. Воле, то деда, младе госпођице, са шмеком. Вид'о сам, пиленце, у чаршији, неке шарене сијалице, лампе... Па да видимо, ко баца паре, јебем ли им оца сељачкога? А? Ко? Ко, деда? Шта је, деда, мрдни дупе, ја частим. Пиленце дај мени пиво и дуплу брљу за деду Челика.

ДЕВОЈКА: Твој бивши таст је опет дирао ракију.

ЏАМБА: Шта? О, но, но... деда Михајло.

ДЕВОЈКА: И као по обичају просуо пола флаше.

ЏАМБА: Зар?

МИХАЈЛО: *(Девојци)*
Ти би, душо, требало да се бавиш неким спортом.

ЏАМБА: Е па, видиш, деда имаш разлога да те ноћас частим. Наточи, Пиленце.

МИХАЈЛО: А не, не, не!
(Девојка застане. Деда убрза)
А, не то, не! Не то, не, него друго не! Не то, да ви сељаци мислите да спорт није за сељаке.

ЦАМБА: Море, јебеш спорт, шмек, нану му упишану. Што више шмека, деда. Брже, Пиленце. Сељачки примитивазам... ха... ха... ха... Жедан сам, а и Мика Челик је заслужио мученицу.
(Разгледа искићену крчму. Задовољан је)
Тако. Сад је и ово готово.
(Пије)
Баш сам жедан. Уз девизу "Што више шмека" далеко ћемо догурати, Мико. А ти мала, рекао сам ти, да нисам, ајде де, него више пута да Мика није мој бивши таст, него покојни.

ДЕВОЈКА: Покојни?

ЦАМБА: Па не баш сасвим, ћурко. Мислим, знаш да сам удовац то да ми је покојна жена, његова ћерка умрла...
(Окрене се Михајлу и загрли га закорачивши са њим по крчми. Почне да пева, ускоро му се придружује и Михајло)
Капетан Коча путује, путује,
Капетан Коча путује сам.
Путује у Турско да спасе све српско.
Путује у Турско да спасе све српско.

ДЕВОЈКА: *(Опрезно)*
А за кога ми ово намештамо?

ЦАМБА: За *Рујну зору!*
(Испија на екс)

МИХАЈЛО: Ја и сад... Ја и сад... И сад сам најјачи у селу само захваљујући томе што сам својевремено тренирао и на време се бавио спортом.

ЦАМБА: У Француској.

МИХАЈЛО: Видиш, и то је једна сељачка земља, али су тамо сви сељаци обавезни да се баве спортом.
(Девојци)
Наточи још једну.
(Она га гледа са мржњом и точи)
По закону.

ДЕВОЈКА: Ако очекујеш неке госте... За вечеру нема ништа.

ЦАМБА: Дођи, Пиленце, овамо, да ти нешто кажем.

ДЕВОЈКА: *(Прилази)*
Сем да закољемо петла.
(Седа му у крило)
Опет је чепркао по твојим мушкатлама. Знаш како ме је истерао из такта. Било ми је дошло да га... Моментално... Разумеш... Моментално, па макар и ти мене после...

МИХАЈЛО: *(Кикоће се)*
Моментално.

ЏАМБА: Греде ми данас умало не истргоше руке из рамена.

ДЕВОЈКА: *(Привија се уз Џамбу, даје главом и погледом знак Михајлу)*.
Хајде, маторко, фајронт. Чисти се.

ЏАМБА: Пусти сад то.

ДЕВОЈКА: Требало би да завршим, Џамбо са везом пешкира за сутрашње рогове.

ЏАМБА: Пусти, море, чујеш?! И дај још пива и ракије. Узми и ти чашу, нећу да чујем, чашу у руке и нама сипај. Твој Џамба има душу. Деда Михајло, то је оно, јебему оца, што нико у овом селу неће да схвати. Шта је, Пиле? Што ме гледаш тако? А? Да не мислиш и ти, можда, као они?

ДЕВОЈКА: Не, Џамбо.

ЏАМБА: *(Поднапито)*
Пази... Сумњива си ми нешто... Пиленце!

ДЕВОЈКА: Не, Џамбо, очију ми. Не мислим као они.

ЏАМБА: Да је Џамба шенуо, а?

ДЕВОЈКА: Не, Џамбо. Не мислим да си шенуо.

ЏАМБА: Да је Џамба луд?
(Гледа је с дивљачким бесом, а онда изненада прсне у грохотан смех)
Ха... ха... ха... Јесам... Јесам, Пиленце. А шта ако јесам.
(Наједном викне из свег гласа)
Стој!

МИХАЈЛО: *(Скочи са столице)*
Стао сам!

ЏАМБА: Ко иде?

МИХАЈЛО: Капетан Коча!

ЏАМБА: Капетан Коча – напред! Остали стој!

МИХАЈЛО *(Певају)*
и ЏАМБА: Капетан Коча путује, путује,
Капетан Коча путује сам...
(Пауза)

ЏАМБА: *(Ослушкује)*
Гадно време.

ДЕВОЈКА: А где су они већ до сад са том гредом.

ЏАМБА: Твоја покојна Јела, деда, увек је волела један кревет, и то... Добро тесан.
(Хвата се за крста стењући).
Хоћу да њој за успомену одржим ту... традицију. Нисам баш најбоља прилика за то, и... Такве ствари, кад твој Џамба да реч, он је и одржи.

ДЕВОЈКА: Већ десет година то обећаваш.

ЏАМБА: Па не могу ваљда сад да се женим, кад подижем нови мотел.
(Повиси тон)
Ја знам да би они сви волели да ноћас олуја одчепи брану на јазу и да га вода однесе бестрага. Први твој брат и његов другар Миле.

ДЕВОЈКА: За нас двоје хоћу ону малу собицу. Чисту, и... Као кутија.

МИХАЈЛО: Има сељачку психологију.

ЏАМБА: Да, управо тако, управо сељачку. Мисли једно као да сам ја сад, одједном, некакав грубијан. Наравно да не врдам.

ДЕВОЈКА: Наравно, Џамбо.

ЏАМБА: *(Напрегнуто ослушкује)*
Чуо сам да у селу свашта причају о мени. Први твој брат. Први он. И његов другар Миле. Не бих им саветовао. Сувише су они глупи за мене.

МИХАЈЛО: Сељаци.

ЏАМБА: Пусти сад тај пешкир, Пиленце, извешћеш га до сутра. Истина, та соба је пространа и велика, али зар младенци, па... ха... ха... ха... такорећи доле, у сутерену. И то у новом мотелу. Па где има ту шмека, Пиленце? Где има ту шмека?

ДЕВОЈКА: Шта намераваш са њом?

ЏАМБА: *(Умирује је руком)*
Као да ми се учинило... Да ли ми се то опет чини, Пиленце? Или, неко стварно иде.
(Скочи)
Шуња се неко око куће, море?

ДЕВОЈКА: *(Ослушкује)*
Ветар вара, Џамбо.
(Обоје ослушкују)

МИХАЈЛО: *(Пијано запева)*
Allons enfants de la patrie...

ДЕВОЈКА: *(Промукло)*
Умукни, проклета будало!

ЏАМБА: Де, Пиленце, пусти га.

ДЕВОЈКА: Мислиш да ме се нешто тиче што је био у Француској, што те просјачењем по селу брука и задужује, што је био твој таст.

ЏАМБА: Али је остао деда мог сина.

ДЕВОЈКА: Нека плати кад пије.

ЏАМБА: Пиленце, ово је моја крчма, зар не?

ДЕВОЈКА: Ја водим рачуна о твојим интересима.

ЏАМБА: Добро, онда... Наточи још по једну за мене и њега.

ДЕВОЈКА: За њега нема.
(Џамбо је погледа)
Флаша је празна.

ЏАМБА: Дај ми кључ од подрума.

ДЕВОЈКА: Огрни нешто. Пљусак је.

ЏАМБА: Свратићу прво до јаза да видим може ли издржати док ови твоји килавци донесу греду.

МИХАЈЛО: А како је наш полицијац? Вежба, само вежба, дедин специјалац, дедин геније. Је ли ме поздравио. Је ли поздравио свог дедицу. Да ли ме се сећа?

ЏАМБА: Мангуп, море. Мангупчина. Полицајчина.
(Узима кључ од подрума и одлази)

МИХАЈЛО: Нисам га видео... Бог зна... Ако нисам и заборавио како изгледа...
(Лупка по чаши. Девојка га гледа са нескривеном мржњом)
Овде... Рекао је још једну. Дуплу.

ДЕВОЈКА: Готово. Време је да се спава.

МИХАЈЛО: *(Промуца)*
Он је... Рекао.

ДЕВОЈКА: Чисти се.

МИХАЈЛО: Он је рекао...

Одједном, врата се нагло отворе и на сцену бурно улазе два сељака, Миле "Главоња" и Раде. Носе тешку греду на раменима.

РАДЕ: *(Висок и крупан сељак)*
Полако... Полако...

МИЛЕ: Шта полако, бре Раде, јетра ми отпаде, леба му се огадио.

МИХАЈЛО: *(Украде флашу и сакрије је иза леђа. Издере се)*
Капетан Коча напред, остали стој!

РАДЕ: Ма лупио би' ја њега гредом, да сам само знао шта 'оће с тобом да уради.

ДЕВОЈКА: Затварај врата.

МИЛЕ: Стани мало, Раде, наби ме.

РАДЕ: Да му све мозак прсне по оном блату.

ДЕВОЈКА: *(Примети да Михајло кришом потеже из флаше)*
Остави флашу, лопове!

МИХАЈЛО: Он је рекао... Дуплу.

МИЛЕ: Гурај напред, свеца му.

ДЕВОЈКА: Ђубре пробисветско!

РАДЕ: *(Прсне смех)*
Ха... ха... ха...

ДЕВОЈКА: А што се ти цериш?

РАДЕ: *(Кроз смех)*
Па како, секо, да се не цепам, и ти би, да си видела како му само очи из блата вире. Ха... ха... ха... Спуштај.

МИЛЕ: *(Стење)*
Полако, полако...

РАДЕ: Греда га, секо, притисла, а он...

МИХАЈЛО: Трт! Трт!

МИЛЕ: *(Стење)*
Теби би, старкељо боље било да... Ја такве, старкељо, за фруштук њупнем, па да видиш после...

ДЕВОЈКА: Полако, глупаци, разбићете ми прозор. Ма, не тамо, не тамо, чујеш ли? Куд си навр'о, сивоњо! Врати мало. Ако разбијете прозор, Џамби не смем на очи да изађем.

МИЛЕ: Ма, шта Џамба, свеца му, Пиленце... Спуштај, море! Пуче ми кичма, леба му се огадио... Има њега Миле овде на претек. Пун...

РАДЕ: Само педаљ, Миле, да се не изврне.

МИЛЕ: Мислите ако сви дрхте од њега, да ће Миле да падне на колена пред њим.

МИХАЈЛО: Трт! Трт!

ДЕВОЈКА: Не тртљај, будало!

МИЛЕ: Рећи ћу ја њему, Пиленце, рећи ће Миле њему какав је он човек и шта се све прича у граду каквог сина има.

МИХАЈЛО: Он је даса, сељачине.

МИЛЕ: *(Издере се)*
Спуштај одма'!
(Спусти греду)
Мени он, дакле, нашао да соли памет. Татин синчић, аутомеханичар.

МИХАЈЛО: Господо, господо... Ви сте необразовани сељаци. Мој унук је... У полицији. Хвата криминалце за врат. Такве као ви.

МИЛЕ: Чујеш ли ово, Раде? Чујеш ли ову стару причу?

РАДЕ: Па, да!

МИЛЕ: Па то је, бре, такав разбојник да је и из затвора побегао. Па не могу никако да га укебају.

МИХАЈЛО: Само ви кењајте, господо.

РАДЕ: Не треси гаће на мене, деда, боље ти је.

МИЛЕ: Већ два дана кажу...

МИХАЈЛО: А можда ја и нисам баш таква будала, можда га баш Џамба крије горе на тавану, а? Да вас укеба, криминалце. Бедне криминалце!

РАДЕ: *(Уплашено гледа уз степенице)*
Свеца му, ала овај тртља.

ДЕВОЈКА: Мушкарци.

РАДЕ: Па, секо.

ДЕВОЈКА: Вређа вас та балега од човека, а ви га трпите.

РАДЕ: Знаш да Џамба...

ДЕВОЈКА: Шта Џамба?

РАДЕ: Шта да му радимо?

ДЕВОЈКА: Избаците га!

МИХАЈЛО: Шта?! Мене да избаце? Из моје куће?

РАДЕ: Ајде, капетане Кочо. Дошло је време да се иде у... Турско!

МИХАЈЛО: Само да ја видим да се неко усуди...

МИЛЕ: Ја не знам само зашто ти такви, као ти, и кољају гаће, свеца му! Држ' га, Раде.

МИХАЈЛО: Господо, полако, полако, господо...
(Раде ухвати старца, а Миле га одједном брутално удари. Старац јекну)
Сељаци!

МИЛЕ: Вас би такве, свеца му, требало коцем па по тикви.
(Опет га удари)

ДЕВОЈКА: Полако. Нисам рекла да га бијеш.

МИЛЕ: Ко га бије, Пиленце? Тек колико да више не тура нос у туђу чорбу. Носи га, Раде.

РАДЕ: *(Изнесе старца и избаци га кроз врата)*
Не враћај се више овако, мајку ти швапску, да ми само секу секираш и изводиш из такта.

МИЛЕ: *(Спусти глас, погледај навише)*
Пиленце, па ово је, бре, да се човек растави са ово мало чорбе у тикви. Сигурна си да горе нема никога, а?

РАДЕ: Да се не појави неки парабелум, па туп у тикву!

ДЕВОЈКА: Ма јок бре, шта си се уср'о, нема никог.

МИЛЕ: Мене баш такви фићфирићи гурају у блато, а неко овде треба да се плаши Џамбе...

РАДЕ: И његовог сина, разбојника.

МИЛЕ: Какав је сад ово циркус, Пиленце? Шта све ово треба да значи? Ови бели чаршави и цвеће, а тамо вода навалила, може да однесе све бестрага.

ДЕВОЈКА: Сигурно опет чека сина. Само ја мислим да он и не зна како му син изгледа.

МИЛЕ: И он чуо да је побегао из затвора.

ДЕВОЈКА: То не знам. Нормалан никад није био, али сад... сад...

РАДЕ: Хоће да томе прида значај.

МИЛЕ: И зато му спремио мушкатле... ха... ха... ха... Њему треба лова, Пиленце, да у'вати штуру, што даље, а не лепе кате и мушкатле.

ДЕВОЈКА: Паре?! Е... на! Динара једнога неће добити, нити он, нити такве вуцибатине као што сте вас двојица.

МИЛЕ: Ма ко троши лову, Пиленце? Јао, да га ухватим, како ме гурну у блато, па се после цери и зеза, срце му разбојничко. Види како сам каљав. А одело ново, радничко, такорећи купио сам га за прошли ускрс од Миладина. Него, дај нам ти по једну брљу па да кидамо, јаз да подупиремо. А?

ДЕВОЈКА: Ништа од тога.

МИЛЕ: Шта ништа, бре, како ништа? Мислиш ли ти да сам ја овако каљав од блата из чиста мира?

ДЕВОЈКА: То се мене не тиче.

МИЛЕ: Да нисам био на дужности, такорећи, на послу око питања Џамбиног мотела, да ли би, питам ја тебе сад, зауставио мене онај фићфирић и питао ме где је пут за тог истог Џамбу? Па кад му ја као човек лепо објасним, јел' тако било, Раде?

РАДЕ: *(Седа преко пута Мила и гледа га у главу)*
Па, да.

МИЛЕ: Кад му ја опширно објасним, том типу, је ли, а он ме гурну у оно дубоко блато. Јел' тако било, Раде?

РАДЕ: Па, да.

МИЛЕ: Ја у блату, греда ме притисла, једва дишем, а он зауставио кола мало даље па се цепа... Јел' тако било, Раде?

РАДЕ: *(Гледа Мила у главу)*
Па, да.

МИЛЕ: Нека ти Раде каже, брат ти је, јединац, је л' тако било, Раде, види, бре, Раде, кажем, колики нам је списак потраживања на листи код Пиленцета, а она још увек ту и тамо да се душа загреје. Не слуша она Џамбу кад смо нас двојица у питању... хе... хе... хе... Је л' тако било, Раде?

РАДЕ: Па, да.

ДЕВОЈКА: То се мене не тиче.

МИЛЕ: А не, не. Џамба није у праву и по сто пута није у праву. Лако је то рећи, Пиленце, али ја сам стручњак за овај посао и не дам да се ту неко меша макар био и сам твој Џамба. Овде се весеље прави, за забаву се спрема, цвеће се кити, а ова грбача треба да држи греду и јаз да му мотел вода не однесе.

ДЕВОЈКА: *(Брише чаше)*
То се мене не тиче.

МИЛЕ: Лепо му кажем. Немој, Џамбо. Немој, Џамбо, лепо ти кажем, да стављамо греду с леве стране јаза. Песак је, па ће греду вода да подлоче, а онда због ом и појачању и новом мотелу. Је л' тако било, Раде?

РАДЕ: *(Замишљено гледа Мила у главу)*

МИЛЕ: Него да је ставимо с десне стране, да је заглавимо у оној стени, и никаква вода ту више не мож' да прође. Ево, Пиленце, ти си женска, није што си женска, ал'... Далеко је она дошерала, увек ја кажем Раду, далеко је она дошерала, а нос није подигла. Је л' тако било, Раде?

РАДЕ: *(И даље нетремице гледа Милета у главу)*.

МИЛЕ: Не мож'! А он, не да. Нежна му греда, оштар камен, упропастиће му греду. Ево, нека ти каже твој брат јединац, је л' тако било, Раде. Греда, каже, чак из Словеније. Па добро, лебац му се огадио, ко је сад овде стручњак? Него ти заборави, Пиленце, да нам даш по једну малу па да и идемо.

РАДЕ: Дупле би нам биле пређеране.

МИЛЕ: Је л' тако, Раде, пређеране, него. Доста је нама и мале. А, не, не, не... Ја сам крив. Заговорио сам те, пређерао, па... Ајде, бре, Раде, кажи и ти нешто. Шта си зинуо у мене па ћутиш?

РАДЕ: Бре, Миле, кол'ка ти је глава, мајку му.
(Пауза)
Па, да.

МИЛЕ: Сад... смета ти моја глава, лебац му се огадио.

ДЕВОЈКА: Рекла сам, Главоњо, и квит.

Пауза, депресивна пауза.

РАДЕ: Секо.

ДЕВОЈКА: Шта је?

РАДЕ: Секо...
(Пауза)
... Секо... Па, кад ћемо Миле и ја да ти заиграмо на свадби? Ти знаш моју стару жељу. Прво коло твој бата има да поведе.

ДЕВОЈКА: Па, јел' ти знаш колики вам је дуг код мене на листи?

МИЛЕ: А да не правим ја, случајно, нов мотел за, као, мог деду?

ДЕВОЈКА: То се мене не тиче.

МИЛЕ: А тиче те се да избацим нежељеног госта из радње.

ДЕВОЈКА: Ако само Џамби кажем шта си урадио са дедом.

МИЛЕ: Е, па запиши кад ће нога Милова да закорачи праг ове... прчварнице.

РАДЕ: Немој секу да ми псујеш, знаш.

ДЕВОЈКА: Ако хоћете тучу имаћете је са мном. Али, не овде, већ напоље. Да вас ђаво носи, зато сте ви и греду донели овде. Ајде, изнесите је прво напоље, па дођите после да вам дам по једну.

РАДЕ: Секо, дупла не би била пређерана.

МИЛЕ: Не мора. Дижи, Раде. Одма'! Хвала, Пиленце, нема шта, знаш шта је душа напаћена сељачка. А, не мора, дупла, пређерана. У праву си што не даш. Али срце, срце не да. Јел' тако, Раде?

РАДЕ: Тако је.

МИЛЕ: Пожури само док Џамба не дође, може она још да се предомисли... ха... ха... ха... Ако ти неко у радњи смета, само ти зови нас двојицу.

ДЕВОЈКА: То вам је последњи пут, гром вас убио, обојицу.

МИЛЕ: Море у животу, Пиленце.
(Дигну гредУ, затетура ју, заспењу и крену ка другим вратима)
У животу. Чекај, Раде, лебац му се огадио, куд журиш, јетра ми отпаде. Отвори врата, лепојко.

ДЕВОЈКА: А ти би кроз затворена? Само брзо, због олује. Ау, како дува, мајку му јебем. Куда ћете горе?

РАДЕ: Сави лево, Миле. Куд ћеш на степенице?

МИЛЕ: Не мож' да се окрене.

ДЕВОЈКА: Прозор! Иза завесе је прозор. Ако га разбијете тешко и вама и мени. Пази на прозор! Ма куд' ћеш, животињо!

МИЛЕ: Без бриге, Пиленце. Ја сам стручњак за...
(Разбију прозор, чује се звекет стакла. "Цангррр"... дуго и болно одјекује)
Прозор, свеца му, Раде.

ДЕВОЈКА: О, дивљаци! Стоко сељачка! Говнари глупави! Како ћу сад Џамби на очи?

МИЛЕ: *(Силази са гредом)*
Море узми ти узде у своје руке, а њега гони у вражју матер.

Улази Џамба са гајбом пића.

ДЕВОЈКА: *(Не види га)*
Е, сад сте своје попили. Торњајте се напоље, везане вреће, док не узмем мотку да вас избацим.

ЏАМБА: Где сте, бре, сељаци, мајке вам га набијем?! Ваш Џамба жели вечерас по сваку цену расположење да задржи, а ви се овде, јебем ли вам оца, мутно свађате. Пиће, стоко, дај пиће за господу, Пиленце!

МИЛЕ и РАДЕ: *(Истовремено)*
Брљу, Џамбо!

МИЛЕ: *(Гута пљувачку)*
Дуплу.
(Девојка га погледа)
Хе... хе... хе...

ЏАМБА: Ајде, па јаз да подупрете. И пази тамо, немо' да ми пијан ту греду гурнеш међу оно оштро камење...

МИЛЕ: Таман посла. Греда иде лево, у ситан песак, да не мрда, да држи конструкцију. Може још једна? Може, може.

ЏАМБА: Такву лепу греду овде нигде не можеш да сретнеш. Набавио ми Јанез из Марибора. Ти Словенци знају зашто живе, види само греду, код нас ни курац није овако прав.
(Пауза)
А где је деда? Шта је са Миком *Челиком?*

РАДЕ: Ма ја сам га...

ДЕВОЈКА: *(Брзо)*
Отишао је да спава. Страшно је уморан, каже.

РАДЕ: Јесте. Отишао да спава.
(Хвата за крај од греде)
Ајде, Миле, ватај. Киша је велика, вода надолази.

ЏАМБА: Ни он више није оно што је био. Пиленце, не знам да ли си икад желела да по сваку цену задржиш једно расположење? Ја ово не бих мењао ни за... нови мотел. Ха... ха... ха... Па, земљаци, значи... сутра дижемо рогове. Само греду да ми не оштетите. Јанез ми је дотерао чак из Словеније. Специјално за рогове. Нигде чвора. У Србији овако прав није ни...

РАДЕ: *(Имитира детлића)*
Тук, тук, тук...

ЏАМБА: Изгледа, Пиленце да си заборавила прозор.

РАДЕ: Гадно дува, Џамбо.

МИЛЕ: Не, Џамбо, свеца му. Увек сам ја говорио да ти никад не грешиш. Јел' тако Раде?

РАДЕ: Па, да.

МИЛЕ: Штета би била да се греда нажуља на оштар камен.

РАДЕ: А ако вода притисне, могло би чак и да је цвикује.

ДЕВОЈКА: Је ли се вода много попела?

ЏАМБА: Надолази.

МИЛЕ: Па, Раде, дижи онда да стигнемо на време.

ЏАМБА: Чим прође ова бујица срушићу воденицу и растурити јаз.

СВИ ТРОЈЕ: Џамбо!

ЏАМБА: Ви сте сељаци. Не идете у корак са временом. Имаћу нешто што се данас много боље, много више исплати. Па не мислите, ваљда, целог живота вама сељацима да мељем жито. То сам хтео да вам кажем. *Рујна зора* ће имати своју аутомеханичарску радњу. Неће ово више бити ничија вукојебина, већ модеран туристички крај. А? Ха... ха... ха... Ето, Пиленце, зашто мислим да би она велика соба била корисније.

ДЕВОЈКА: Значи ли то, Џамбо, да он треба да живи са нама?

ЏАМБА: *(Продорно осматра уштиске својих раздељених реченица)*
Добио сам телеграм.
(Пауза)
Мој син вечерас треба да дође.
(Пауза).
Чекам га.
(Пауза).
Изгледа... досадио му живот у граду. Хе... хе... хе...

МИЛЕ: Јова Џамба?!

ЏАМБА: Шта ти знаш о њему?

МИЛЕ: Ништа, Џамбо. Златан дечко.

ЏАМБА: Златан. Мало је, истина, окаснио у школи, није се баш најбоље снашао, много је волео правду па је још као ђак страдао... А шта сте па ви, кој курац, завршили? Ајде, још по једну, па на работу.

МИЛЕ: Како да не, Џамбо. Ми смо ти, такорећи, нико и ништа, сељачка нула...

ЏАМБА: Бедници. Бедници сте ви. Ето шта сте ви.
(Сипа им ракију)
Говна, такорећи.

РАДЕ: Дупла.

МИЛЕ: Ја га, истина, и не памтим. Био сам мали кад је отишао. Али, знам шта се прича о њему.

РАДЕ: *(Подмеће чашу)*
Па, да. Златан, златан.

МИЛЕ: Правдољубив.

ЏАМБА: Зато га професори нису трпели. Скоро сам поново ишао у град да га видим. Љут је на наше сељаке, каже, свашта причају о њему.

МИЛЕ: Да кењају, кењају.

РАДЕ: Море, јесте, прича се.

ЏАМБА: А шта?! Шта се прича? Кад сам вам рекао да сам лепо расположен, који вам је ђаво вечерас? А... ха... ха... ха..ха... Не може ивер далеко од кладе, мислите... Тешко ће селу пасти двојица Џамбе. Неизлечива сељачка психологија, како каже деда Михајло, а ја бих још додао: *говнарски менталитет. Уз порез, прирез... срам вас било!*

РАДЕ: Ха... ха... ха...

ЏАМБА: Напротив. Он је, заправо, нежан. Да, баш нежан. На покојну Јелу, у ствари исти деда Михајло. Не могу да верујем да је отишао да спава тако рано. Јесте. Можда сам ја за то крив. Кад му је мама умрла од туберкулозе...

РАДЕ: Туберкулозе?

ЏАМБА: Није имао ни девет година, а ја га послао код тетке, јер сам мислио да ће му тамо бити најбоље. Обилазио сам га колико сам могао, и ви то сами знате.

МИЛЕ: Јесте, Џамбо. Увек причаш кад год га обиђеш.

ЏАМБА: *(Дуга пауза)*
После њене смрти нисам могао да га онако малог и сврченог гледам од туге.

ДЕВОЈКА: Добро бар кад је тај занат научио у затвору.

ЏАМБА: *(Полако подиже главу)*
Затвор?! Шта кажеш, какав затвор?

ДЕВОЈКА: Па... ја... Џамбо... не знам.

ЏАМБА: *(Запенуши)*
Шта сте урадили са деда Михајлом?!

РАДЕ: *(Муцаво)*
Отишао... Да спава... Џамбо...

ЏАМБА: Разумем зашто није хтео овде да дође. Смета му ваш смрад. Смрдите, свиње! Да унапреди овај крај. Ово смрдљиво село. Хтео сам да вам кажем...
(Спусти глас)

Ако само једну лошу реч чујем о њему у селу, не враћајте се више овде. А сад се губите.
(Њих двојица без речи узимају греду и тетурaво излазе. Виче за њима)
И немојте, случајно, да ми греду ставите испод оног камена.

Девојка узима пешкир и наставља са везом.

ЏАМБА: Јебаћу вам оца, кад-тад.
(Пауза)
Хоћеш ли да затвориш тај проклети прозор?! Пиленце! Чујеш ли?! Ујутру нећу моћи леђа да исправим.

ДЕВОЈКА: Да изгурам конац до краја.

ЏАМБА: Хоћу да мало овде одремам. Ако се ови врате, не пуштај. Врата не дирај. Остави откључано. И почисти то блато што га је твој брат унео са гредом.

ДЕВОЈКА: Мила је гурнуо неки човек у блато.

ЏАМБА: Запиши и те ракије што су попили. Одрадиће. Код Џамбе нема ништа муфте.

ДЕВОЈКА: Све сам записала.

ЏАМБА: И моје?

ДЕВОЈКА: Наравно.

ЏАМБА: *(Мрмља постано)*
Сина треба да дочекам у свињцу.

ДЕВОЈКА: Ти си га и прошли пут чекао, па нико није дошао.

ЏАМБА: Само је на брзину наврнуо. Био у неком послу, па је журио. Није могао да се задржава. Наговарао сам га да остане, бар мало да сачека... Да га с тобом упознам, али... И њему је било жао, међутим... Вечерас, ако Јова дође... Кад Јова дође... Не знам да ли ћеш схватити...

ДЕВОЈКА: Да се држим даље од тебе.

ЏАМБА: Он има душу нежну. На мајку. Како ни он више није млад... Камо среће да мало више личи на мене, не би толико страдао. Јеси ли пресвукла постељину у гостинској соби?

ДЕВОЈКА: *(Суво гута)*
Не могу ваљда на киши да је осушим.

ЏАМБА: Добро, нану му, Пиленце, хоћеш ли ти уопште затворити тај прозор?!

ДЕВОЈКА: *(И даље занесено)*
Који прозор?

ЏАМБА: *(Полако, реч по реч)*
Види, Пиленце. Кад пођеш на спрат... Где су собе, разумеш, па, на првом одморишту... До њега има осам степеника... Има један прозор. Е, тај прозор је отворен и кроз њега ми дува право у крста, па... Ако тако настави, ујутру нећу моћи из кревета да се макнем, а ти колико си природно љубазна и неприродно трапава, за два дана бисмо могли да затворимо радњу. А сад, остави то лепо, па марш горе и затвори то чудо.

ДЕВОЈКА: Малопре сам затворила све прозоре.

ЏАМБА: Онда мора бити да је ветар одвалио добар комад зида у твојој глави.
(Пауза. Она стоји и гледа у земљу. Џамба је гледа)
Ама, шта је то с тобом? Правиш се блесава, а?

ДЕВОЈКА: *(Бризне у плач)*
Кажем ти да је све затворено.

ЏАМБА: Мрш горе!

ДЕВОЈКА: Добро, Џамбо.
(Још мало постоји, а онда механички тромо крене уз степенице)

ЏАМБА: *(За себе)*
Чудовиште.

ДЕВОЈКА: *(На одморишту)*
Шта кажеш, газда?

ЏАМБА: Кажем да си гуска и да желим да ноћас останеш овде.

ДЕВОЈКА: Зашто?

ЏАМБА: Зато што неко целу ноћ треба да дежура на јазу, крај греде.

ДЕВОЈКА: Изгледа да овај прозор не може да се затвори.

ЏАМБА: Како не може?

ДЕВОЈКА: Изгледа да га је ветар разбио.

ЦАМБА: Како то, нану му упишану? Је ли га разбио, или изгледа да га је разбио?
(Чује се јако лупање врата)

ГЛАС: *(Споља)*
Отворите!
(Пауза)

ЦАМБА: *(Бесно)*
Вратили су се. Иди доле и реци им да ме се не тиче што је напољу блато као тесто. Да ме се не тиче што је мрак гушћи од блата. Реци им да се не играју и нека пожуре право на јаз, јер вода сваког часа може да однесе све дођавола. И да нема више пића!

ГЛАС: *(Споља јако лупа)*
Отвори, газда, јебем ти матер!

ЦАМБА: Не лупај бре, стоко сељачка, да ти ја врата не отворим.

ДЕВОЈКА: Нису они, Цамбо. Нико тебе не сме да псује. У селу.

ЦАМБА: *(Збуњено)*
Па... Ако нису они, ко би онда могао бити, Пиленце, бога му, а?! Ако нису они, ипак... Иди брзо горе и донеси ми пушку.
(Девојка отрчи на спрат)
... Нико више не плаћа, оца им јебем сељачкога. Сви хоће на вересију. Од овог проклетог ветра нисам чуо никакав звук мотора. Сад је баш нашао да дува.
(Одлази до врата и одшкрине их)
Не радимо више. Фајронт је!

ТИП: *(Хрупи унутра)*
Бога му, газда, небо се отворило напољу, а ти зезаш.
(Погледа Цамбу)
Где је овде газда?
(Тренутак тишине. Цамба га пажљиво посматра)

ЦАМБА: Полако, момче.

ТИП: Жив сам покисао док сам дошао од кола до врата, а овде се умало не удавих чекајући сељачку милост. Као онај пред вратима.

ЦАМБА: Који пред вратима?

ТИП: Јеб'о те, ово је смак света.

ЦАМБА: Чекај. Који пред вратима?

ТИП: Нећеш, ваљда, на пљусак да ме избациш?

ЏАМБА: Што да не.
(Гледа га испитивачки)

ТИП: Шта ме тако гледаш, бре, кој мој?

ЏАМБА: Рече има неког пред вратима.

ТИП: Ej, јебо те, каква вукојебина, а види колико цвећа на једном месту. Шта је ово? Нека свечаност! Ово нисам видео у животу, маме ми миле. Жени се неко?

ЏАМБА: Ниси из овог краја па тртљаш.

ТИП: Из града сам.

ЏАМБА: Јуре те.

ТИП: Изгледа да овде само такви долазе, маме ми миле. Дан и две ноћи путујем колима, а мени неке две геачине рекоше да ти држиш мотел. Од јутрос нисам стигао да једем.

ЏАМБА: За клопу нема ништа. Фајронт је, синко.

ТИП: *(Нетрпељиво оштро)*
Како, бре, фајронт у мотелу?

На степеништу се појављује Девојка са упереном тањиром.

ДЕВОЈКА: Кад Џамба каже фајронт – онда је фајронт, знаш.

ТИП: А?
(Гледа подсмешљиво)
Изгледа, ево и младе. Море, да нисам ја упао мало незгодно, па се ти љутиш?

ЏАМБА: Врати пушку, за њега ми не треба.

ТИП: Наравно, Џамбо, ја сам миран гост, не желим неприлике, само сам гладан. Врти ми се у глави. Ти си Џамба?

ЏАМБА: Откуд ти знаш за мене?

ТИП: Кажу... Бијеш кад се наљутиш.

ДЕВОЈКА: Бога ми, бије.

ТИП: Е, онда, маме ми миле, Џамбо, онај пред вратима мора да је твој ручни рад. Напољу лежи неки старац. Изубијан и крвав.

ЏАМБА: Деда Михајло.

ДЕВОЈКА: Сам је пао.

ЏАМБА: Иди брзо и види шта је с њим.

ДЕВОЈКА: Зар по пљуску због те... пијанице?

ЏАМБА: Пиленце!

ТИП: Шта?! Ха... ха... ха... Сјајно име за тако крхку цуру. Маме ми миле. Него, рибо, ја бих те звао Божана, маме ми миле, пре него што одеш дај нешто да се баци у кљун. Абортираћу, бре, људи, мајке вам га сељачке.
(Девојка га погледа презриво, огрне кабаницу и изађе)
Гладан сам.

ЏАМБА: Чекај мало.

ТИП: Видиш, то је оно што не волим, да чекам. Можеш ми веровати на реч, ако ти је стало, то је оно што никако не волим. Да чекам. Као да овде нешто гадно дува.

ЏАМБА: Седи већ једном и попи нешто.

ТИП: Не пијем. Никад не пијем.

ЏАМБА: Само једеш.

ТИП: Само јебем, а кад не јебем – једем.

ЏАМБА: Да... По свему судећи, можда би ти могао вечерас и да... најебеш.

ТИП: Овде има неки неспоразум, Џамбо, маме ми миле. Реч ме, пре свега, ужасава. Груба реч, то је оно што не волим. И да чекам кад сам гладан. Уз оволико цвеће, добро ајде, што бар не затвориш прозор. Зар не осећаш колико је хладно?

ЏАМБА: Чекам сина. Ако хоћеш можемо заједно да га дочекамо.

ТИП: А... Имаш и сина?

ЏАМБА: Имам сина. И, чекам га. Ти си странац. Могли бисмо заједно да га чекамо. Добио сам телеграм.

ТИП: А мене је мој стари из куће избацио. Сигурно га ниси дуго видео?

ЏАМБА: *(Изнесе хлеб и зделу сира)*
Три месеца. Биће... Три месеца. Ево мало сира да презалогајиш док Пиленце направи салату. Добио сам телеграм.

ДЕВОЈКА: *(Уђе)*
Пред кућом нема никога.

ЏАМБА: Јеси ли добро погледала? Можда је пао иза трапа?

ТИП: *(Једе)*
Био је ту пред вратима. Значи...
(Једе)
... отишао. Ко би рекао. У таквом стању.

ЏАМБА: Је ли, а ко ти је рекао за мене.

ТИП: Нека твоја два сељака.
(Прсне у смех).

ЏАМБА: *(За себе)*
Сумњам да је овај цео.

ДЕВОЈКА: То је, изгледа онај што је Мила гурнуо у блато.

ТИП: Они са гредом... ха... ха... ха... Станлио и Олио.

ЏАМБА: О чему говориш?

ТИП: Добро, де... хе... хе... хе...
(Смех се претворио у кашаљ)
Ала овде дува, мајку му јебем, ко под циганском чергом.

ДЕВОЈКА: А ти изволи где не дува.

ТИП: Је ли, рибо! Божана!

ДЕВОЈКА: Мени кажеш?

ТИП: Може ли овде да се преноћи?

ДЕВОЈКА: То се мене не тиче.

ЏАМБА: А имаш ти, момче, да платиш?

ТИП: Лову?

ДЕВОЈКА: Џамбо, не дај да овај тип преспава код нас.

ЏАМБА: Ако има лову, Пиленце, докле ћу да те учим... Па, ово је мотел, то сви знају, Пиленце, и ако добро плати, наравно унапред, може да ради шта хоће. А друго, он није за тебе тип, Пиленце, и ако добро плати, докле ћу да те учим, уважени господин гост који ће разумети и који се неће љутити што му трошимо лову унапред. Јел' тако, момче? Знаш како је. Треба ми. За нови мотел. Градња гута лову, а овде навраћају свакакви типови, ретко господа из града, сад је забачено, али не за дуго. Дође, једе, пије, оде и не плати. А шта сутра сину да оставим? А ти, Пиленце, иди у кујну и спреми салату за господина госта...

ДЕВОЈКА: Џамбо...

ЏАМБА: А после и собу да му припремиш. Ајде, ајде, док сам овако лепо расположен, да не буде после...
(Девојка оде)
И упали пећ! Усред лета мора да се пали пећ.

ТИП: Где ти је син?

ЏАМБА: Тамо је – одакле си и ти. Из града. Направио сам му аутомеханичарску радњу, овде, у новом мотелу, па сад може само на готово да дође.

ТИП: А зна ли твој син тај занат?

ЏАМБА: Зар ти се не чини, момче, да је то мало глупо питање?

ТИП: И баш хоће овде да дође?

ЏАМБА: Што да не? Овде се родио. А дижем и нови мотел за њега. Пут пробијају преко брда за...

ТИП: За њега.
(Пауза)
Е, па, знаш шта ја мислим о свему томе?

ЏАМБА: Шта?!

ТИП: Мора да га тамо много туку кад хоће овамо да дође.

ЏАМБА: Ти мора да си блесав! Ко би њега тукао, Јову Џамбу, мог сина. Он није као ти. Он је много крупнији.

ТИП: На оца.

ЏАМБА: Врло је крупан. И јак.

ТИП: Туку, туку... Можда баш туку.

ЏАМБА: Само ти лапрдај. Него, спремићу ти мало киселог купуса. То је добро за ракију. Док Пиленце не исече парадајз.

ТИП: Алкохол не пијем.

ЏАМБА: *(Разочарано)*
Какав си то човек, мајку му. Па, попи нешто.

ТИП: *(Гледа га, смеје се)*
Кад помислим како су те она двојица оговарала, признајем, уплашио сам се. Части ми, мислио сам, то није човек већ дивљак. Не иди, кажу, тамо, опљачкаће те, и још ће ти се, кажу, крви напити, крвопија. Убеђен сам да овде не долазе гости са слабим срцем.

ЏАМБА: Зар стока зна да процени џентлмена?

ТИП: *(Зацени се од смеха)*
Тако је, рођени, маме ми миле, Џентлмен и стока... ха... ха... ха... Кавалерија рустикана... ха... ха... ха...

ЏАМБА: Море, обична ђубрад и говнарија. Ајде, ајде... Не цери се ко луд на брашно, него причај како је тамо.

ТИП: Где?

ЏАМБА: У граду.

ТИП: Тја... Град у граду.

ЏАМБА: Можда га познајеш? Да га ниси срео? Јову Џамбу.

ТИП: *(Дуго га посматра)*
Град је велики.

ЏАМБА: Велике радње, дугачке улице, сјајни излози, луде рекламе... Зар не?

ТИП: Кад ће већ једном, бре, нешто конкретно за клопу?

ЏАМБА: Ал' жене им некако... шкрофулозне... Мале и мршаве, никакве... А свуда около луде рекламе...

ТИП: *(Једе)*
Тако је. Град велики и луде рекламе. Али то је горе, стари, то је кад се гледа горе, можда твој син не спада у оне који гледају горе. Доле је исто такво блато као код вас. Можда само још дубље и смрдљивије. Питање је куда побећи од блата, стари, а? Како не потонути у градска говна. Кад ти неко напуни уста блатом, стари, а? Само крклаш и гушиш се. Не гледаш да ли блато смрди. Не пада ти на памет да можда то гледаш.

ЏАМБА: Блато не смрди.

ТИП: Вараш се, Џамбо. Давно... Кад сам био мали, мене су тукли, Џамбо. Тукли су ме по устима пуним блата и суза. Оно је смрдело, Џамбо. Касније нисам обраћао пажњу на његову арому. Сувише ме је гушило да бих могао да обратим пажњу на његову говнарску пикантерију. Џамбо, стари мој, тај град је пун батина и блата у зубима.

ЏАМБА: Мом сину је лепо. Он живи на асфалту, будало. Угаси тај свој јебени транзистор. Не може да се разговара.

ТИП: Волим музику. А не волим изубијане, крваве старце пред кућним праговима.

ЏАМБА: За твој изглед имаш доста сурову машту.

ТИП: О ово ваше блато сељачко... Дубоко је, скоро као код нас у граду. Да му главу нисам извукао и ставио на камен, киша би га удавила. Као ја онда у граду. Под мостом.

ЏАМБА: Којим мостом?

ТИП: Тамо где су ме тукли.

ЏАМБА: Де, смири се, шта ти је одједном. Старац је отишао, чуо си. Није му ништа чим је сам устао и отишао. Не бој се. Навикао је он на блато. Видео си. Није он господичић.

ТИП: Није џентлмен као ти.

ЏАМБА: *(Носи му салату и ракију)*
Ево, кисели купус и ракија. Да пробаш. Мораш да пробаш. Код мене пуна услуга, пуна лова. Капираш?
(Спушта на сто)
Ово је гратис. Кућа части ову туру. Него, дечко, шта хоћеш са том причом о блату и батинама? Питао сам те, молио сам те да ми кажеш нешто о граду, а ти... О крвавим старцима пред кућним праговима. Ово проклето светло.
(Подиже сијалицу која са таванице виси на гајтану)

ТИП: Каква је то шала?

ЏАМБА: Само да те видим... Боље...

ТИП: Да те не подсећам на слику твоје покојне бабе?

ЏАМБА: Чекај, чекај...

ТИП: А да. Сад се и ја сећам. Без сумње смо се срели у породичној гробници на недељном пикнику.

ЏАМБА: Не вара се Џамба, тек тако, момче. Нећеш да говориш значи... Ти си, мајчин сине!
(Нагло га шчепа и викне)
Пиленце, Пиленце! Блатом у зубима хоћеш да се извучеш.

ДЕВОЈКА: *(Чује се прво тресак, а онда она стрчи одозго)*
Молим, Џамбо.

ЏАМБА: *(Чврсто дрма Типа за јаку од сакоа)*
Дођи да видиш шта сам ухватио.

ТИП: *(Отима се)*
Ма, пусти ме, будало!

ЏАМБА: Брзо. Дођи овамо и погледај ту њушку.

ТИП: Слушај, стари, свака шала има своје границе, и ако ме не пустиш...
(Хвата се за унутрашњи џеп сакоа)

ЏАМБА: Чекај, момче. Мислиш Џамбу да препаднеш. Не врпољи се кад ти кажем, де! Је ли то он? Не хватај се за џеп код Џамбе. Чујеш?! Хоћеш по зубима, леба му. Погледај добро, Пиленце. Је ли то он?

ДЕВОЈКА: Који он, Џамбо?

ЏАМБА: Глупачо! Он! Шта ме гледаш, краво, гледај у њега, разбојника, ова се њушка лако не заборавља. Сећаш се. Онај што је прошле године ту недељу дана јео у мом ресторану, спавао у мојој соби и срао у мом клозету. И на крају, киднуо. Једноставно побегао. Погледај добро. Немогуће да стари Џамба толико више не види.

ДЕВОЈКА: *(Врти главом)*
Не бих рекла.

ЏАМБА: Из ове касе. Из касе у којој Џамба увек држи лову. То сви знају. Сву лову ту држим, то је и он знао. Сети се, Пиленце. Одатле ми је здипио педесет комада, а? Исто је овако, као сада, дувао ветар. Сећаш се, лупежу! Док сам ја намештао кров на бунару. Исто је тако брбљао нешто без везе. Трчи доле у село нека јаве милицији да сам га ухватио.

ДЕВОЈКА: Волела бих да је тај, Џамбо.

ЏАМБА: Ти си га дворила и чувала. Погледај мало боље, де, среће ти мала, зар се не сећаш. Сама си ми рекла како ти је предлагао...

ДЕВОЈКА: Џамбо!

ЏАМБА: Шта је?!

ДЕВОЈКА: Није тај. Ваљда ја боље знам.

ЏАМБА: *(С неверицом и непријатношћу)*
Како није, бога му, Пиленце, а?
(Нерадо га пушта, исправља му револере)
Одакле онда знам... Ту... ту њушку?

Уђе деда Михајло придржавајући се за врата.

МИХАЈЛО: Дакле, господо... Пук миии-рно!
(Тетуравo врши смотру пијаних. Сав је изубијан)
Непријатељ је поражен, криминалци похватани. Може једну?

ЏАМБА: Дуплу, Пиленце. Ко те је ударио?

ДЕВОЈКА: *(Притрчи Михајлу, затеже му шавове, поправља одећу)*
Деда, ви сте се угрували, сироти дедице. А ја му, Џамбо кажем, не иди деда нигде, мрак је, прст се пред носом не види и док сам се окренула, он нестао. Неваљали деда. Донеће њему Пиленце једну дуплу љуту, да нам душицу повратите.

МИХАЈЛО: *(Са одобравањем)*
Тако је, мадмоазел.

ДЕВОЈКА: Види ти њега, ја га свуда тражим, а он се сакрио.

МИХАЈЛО: А ко је овај криминалац?

ЏАМБА: Момче. Ја ти дугујем извињење. Не, не... Код Џамбе то никада није само празна реч. Вечерас све што поједеш и попијеш иде на мој рачун. Ни реч. Реч једну нећу да чујем. Види се да си добар човек. Хајде, не можеш замерити излапелом старцу. Види се да си добар човек. Моја луда глава. Луда глава. Деда. Он ти је ставио камен под главу.

МИХАЈЛО: Па шта?!

ЏАМБА: Удавио би се као пиле да није било њега.

МИХАЈЛО: А што си тако мршав. Ти би, душо, требало да се бавиш неким спортом. Да мало очврснеш.

ТИП: Да није за то мало касно?

МИХАЈЛО: А не, не. Не слажем се. Никад није касно за фискултуру. Ја и сад... Ја и сад... И сад сам најјачи у селу само захваљујући томе што сам се својевремено и на време бавио спортом.

ДЕВОЈКА: Деда, хоћете још једну?

МИХАЈЛО: Шта питаш?!

ТИП: Он сав дрхти.

МИХАЈЛО: Ја... Не дрхтим... Само... Мало ми је хладно.

ЏАМБА: Запушићу ја тај проклети прозор. Па шта је ово, људи, богаму? Вечерас, кад сам толико расположен, кад имам разлога. Кад чујем да ми је син побегао... То јест... побећи ће из града. У праву си, момче. Из тог смрдљивог, блатњавог града побегао. Доћи ће он овде... Оцу на груди. А? Ха... ха... ха... А ја, матора будала, свог драгог госта... Луда глава. У праву си, момче, луда глава. Добар си човек. Види се, не замераш. Знаш да цениш грешку. Свако може да погреши. У праву си. Шта га тамо може и очекивати сем блата и батина.

МИХАЈЛО: Бацићемо га у јаз. Опраћемо га.

ЏАМБА: Ево, Пиленце. И ти си добила своју прилику, животну шансу... ха... ха... ха... Закољи оног свог петла. Имаћемо свеже месо за вечеру. Гост нам умире од глади, а и моје мушкатле да мало одахну. А ако си припремила салату, донеси да мезнемо. И супицу за дедицу.

МИХАЈЛО: Нећу супу. Хоћу ракију.

ЏАМБА: Момче, док чекамо петла и мог сина, попричаћемо мало, нас двојица, о том твом...

ТИП: Великом, прљавом граду... ха... ха... ха...

ЏАМБА: Било је крајње време да и он то схвати.

МИХАЈЛО: *(Запева)*
Allons enfants de la patrie...
Le jour de gloire est arrive...

ЏАМБА: Петла, Пиленце, кољи!

ДЕВОЈКА: *(Снебивљиво)*
Па, Џамбо, ти знаш да ја...

ЏАМБА: Шта ти?

ДЕВОЈКА: Не смем ја, Џамбо. Ја пиле не умем да закољем, а овај би ми очи ископао.

ТИП: Шта?! Толика кобила па се боји петла.

ЏАМБА: Не бих рекао, бога му, не бих никако то, момче, није она баш тако слабачка женска душа, знаш. Седи, богца му, и попи нешто, док ја средим то чудовиште. Дошао је и њему црни петак.
(Изађе)

МИХАЈЛО: Кад сам ја био у Француској, дође мени њихов сержант и каже: *Але Михајло у боксерски клуб, обећао сам свом пријатељу тренеру да те показзем.*
Дају они мени рукавице, и њихов тренер, два метра, најтеззза категорија, почне да боксује са мном. А ја први пут.
(Чује се кукурикање и лепет петла)
Досади мени све то, па ја казззем мом серззанту, који стоји са стране: *Скини ми рукавице.* А он не сме. *Скини*, казззем, *да му ја нешто показзем*. А мој пријатељ серззант прискочи и скине ми рукавице. А онда ја скупим мишиће, овако се натегнем, набрекла мускулатура и казззем оном тренеру: *Удри сад свом снагом где хоћеш, ја нећу да се браним.* Он не сме. Ја казззем: *море удри, да не ударим ја тебе*. А Французи сви јаки, тренирају, али од мене се прибојавају. Те овај распали – ја не мрдам: *Удри и јаче*, казззем; он јаче. Ја не мрдам. *Још јаче!* Он јаче, ја не мрдам...

ЏАМБА: *(Појави се на вратима са закланим петлом. Викне)*
Стој!

МИХАЈЛО: *(Скочи)*
Стао сам!

ЏАМБА: Ко иде?
(Михајло ћути)
Ко иде?

МИХАЈЛО: Капетан Коча.

ЏАМБА: Капетан Коча напред, остали – стој!
(Баци Девојци закланог петла)
Ајде, у лонац с њим.
(Зајева заједно са Михајлом)
Капетан Коча, путује, путује...
Капетан Коча путује сам...

Врата се са треском отворе и улети Раде, који, окренувши им леђа, силом против ветра, гура врата.

ЏАМБА: Шта је?! Изгубили сте греду!

РАДЕ: Ма не, Џамбо. Добро је греда, него јаз не ваља. Вода се гадно попела. Однеће јаз, однеће нови мотел, однеће све у божју матер, ако – каже Миле – не пребацимо греду на десну страну.

ЏАМБА: *(Напето размишља. Промукло)*
Не може.

РАДЕ: Вода је брзо поткопава и Миле мора да је држи у води до појаса.

ЏАМБА: Па шта хоће сад он од мене? Да дозволим тој свињи да истера ћеф и да ми греду упропасти. Пиленце. Спреми се и иди види шта то они тамо раде.

РАДЕ: Џамбо!

ЏАМБА: Шта је?

РАДЕ: Немој, Џамбо, да се љутиш, нисам ја крив, али Миле каже, ако ти лично не дођеш да видиш, пустиће греду, пустиће јаз, пустиће, каже, да вода носи све бестрага.

ЏАМБА: *(Претећи)*
Аха!

РАДЕ: Он каже да те ја, морам одвести и да се без тебе не враћам. Џамбо, бога ми, вода се гадно попела.

ЏАМБА: Где су ми чизме?

ДЕВОЈКА: Иза шанка.

ЏАМБА: Нису у стању да одраде ни оно што попију. Више неће бити пића код Џамбе за вас. Више не.
(Одлази из шанка и преобува се)

РАДЕ: *(Спази Типа и упиљи у њега)*
Еј, секо, што би реко Миле, лебац му се огадио, ово је, изгледа, онај што је гурнуо Мила у блато.

ТИП: Да теби не шуми у глави од воде, пријатељу?

РАДЕ: Бога ми све ми се чини да ће теби да зашуми кад кажем Милу.

ТИП: *(Изнервирано)*
Да ти то мени не претиш, сељачино прљава?! Мени претиш, а?!

РАДЕ: Немој на мене да вичеш, лепо ти кажем. Нисам ја од тих.

ЏАМБА: *(Исправи се иза шанка)*
Шта је то?

ТИП: Ова будала мисли да сам ја његовог пријатеља гурнуо у блато. Ха... ха... ха...

ЏАМБА: Нисам ли ти већ рекао да пустиш моје госте на миру? То је господин из града и он не зна за ваше глупе, сељачке шале.

РАДЕ: Па, јес', ово је, изгледа, неки фини господин.

ЏАМБА: А деда Михајло заспао. Пиленце спреми вечеру, а и ти се, момче, мало одмори, док се ја не вратим. Брзо ћу ја. Брзо. Такав је сељачки живот. Сад ћу ја, сад ћу. Пиленце, надам се да ће вечера бити готова док се ја вратим. Хајдемо, Раде. А баш би могао и да се извиниш господину за тако глупо понашање.

РАДЕ: *(Претећи, подмукло)*
Па, да. Где би он гурнуо Мила у блато. То је, изгледа, неки фини господин.

Њих двојица излазе.

ЗАВЕСА

II ЧИН

Михајло и Тип стоје на степеницама са напуњеним чашама у рукама.

МИХАЈЛО: *(Пева промукло, високо)*
На сто браћо, камеради,
Камеради, камеради,
На сто браћо, камеради,
Камеради сви...
(Пење се на сто)

ТИП: *(Аплаудира)*
Браво! Браво!

МИХАЈЛО: *(Запева још полетније)*
Изврн'те чаше, камеради,
Камеради, камеради,
Изврн'те чаше, камеради,
Камеради сви...
(Обојица пију на екс)

ТИП: Браво! Браво! Деда... проклетињо матора... Ха... ха... ха... Уморио си ме, маме ми миле. Не могу више.

МИХАЈЛО: На главу чаше, камеради,
камеради, камеради,
На главу чаше, камеради,
Камеради сви...
(Поново сипају ракију и стављају чаше себи на главу)

ТИП: *(Пење се на сто)*
Ко би рекао да се у теби крије толика снага. Дедице, припашће ти мука. Биће, знаш, оно... Мали деда се најео лука па му припала мука... Ха... ха... ха...

МИХАЈЛО: Лук је храна за сељаке.

ТИП: *(Виче)*
Феномен! Дедица – феномен! Михајло Челик, феноменални дедица једе гвожђе и бљује ватру!

Уђе Девојка.

ДЕВОЈКА: Лудница! Проклета лудница!

ТИП: *(Још јаче, кроз нос)*
Једе гвожђе и бљује ватру!

МИХАЈЛО: *(Погледа у Девојку и мангупски јој намигне. Затим, наставља да пева и иде у круг по столу. Тип га прати)*
За мном браћо, камеради,
Камеради, камеради,
За мном браћо камеради,
Камеради, сви...
(Обојица певају и иду у круг бучно марширајући)

ДЕВОЈКА: Господине! Господине! Еej, господине.

Михајло и Тип не обраћају пажњу на њу.

МИХАЈЛО и ТИП: *(Певају)*
Изврн'те чаше, камеради,
Камеради, камеради,
. Изврн'те чаше, камеради,
Камеради сви...
(Пију и изврћу чаше себи на главу)

ДЕВОЈКА: *(Жестоко тресне столицом о под. Тишина)*
У божју матер, господине.
(Виче)
Господине!

ТИП: Шта је, рибо? Шта се дереш? Нисам глув.

ДЕВОЈКА: Би ли господин изволео да сиђе за час?

ТИП: Зашто, рибо?

ДЕВОЈКА: Прво, зато што то није твој сто, а друго, зато, што је вечера готова.

МИХАЈЛО: Ја нећу да једем без Џамбе.

ДЕВОЈКА: А ко је тебе звао?

МИХАЈЛО: *(Запева изнемогло)*
За мном, браћо, камеради...

ТИП: *(Пружа старцу руке)*
Хајде, дедице. Зар газда неће да вечера са нама?

ДЕВОЈКА: Шта ме се тиче? Нема га већ дуго.

ТИП: Рече да чека сина.

ДЕВОЈКА: Чека сина он стално. И одавно. А њему стално долази. Да ме малтретира. Да стављам беле чаршаве и износим цвеће.

ТИП: Скочи – хоп!

МИХАЈЛО: Да си се ти, душо, бавио својевремено и на време гимнастиком...

ТИП: Кад сам ти већ помогао да се не удавиш у блату, не би било фер да те сад пустим да одеш у *Француску* са сломљеним вратом.

МИХАЛО: Ја више тамо не идем.

ТИП: Је ли тај јаз далеко?

ДЕВОЈКА: *(Поставља сто)*
Петнаест минута. Али... Пут је клизав и ништа се не види.

ТИП: Ти скачи, дедице, а ја ћу да те хватам.

МИХАЈЛО: Тако жгољав? Мада... Имаш ти кондицију, рекло би се, али, мускулатура ти је некако закржљала. Не уливаш поверење.

ДЕВОЈКА: Чак из Словеније довукао греду, па сад мора око ње да обиграва.

МИХАЈЛО: Ухватиће? Неће. Не бих рекао.
(Смандрља се са стола)
Пази!

ТИП: *(Једва га ухвати)*
Дођавола, деда, пази ти... ха... ха... ха... Деда, деда... Заволео сам те.

МИХАЈЛО: Лажеш.

ТИП: Чекај. Зар те нисам ухватио?

МИХАЈЛО: Лажеш, ниси.

ДЕВОЈКА: Вечера се хлади.

ТИП: Како нисам? Види, молим те! Како нисам?

МИХАЈЛО: Шта ја знам, али види се да лажеш. И да си жутокљунац. Важно ти да лажеш. Зар није тако? Лажеш, лажеш. Лажеш да ме волиш. Мене воли само мој унук Јова. Е, то баш лажеш, али добар си другар. Лепо певаш.

ДЕВОЈКА: Сад ће почети о унуку да прича.

МИХАЈЛО: А шта ти знаш о њему?

ДЕВОЈКА: Знају сви, на жалост.

МИХАЈЛО: Лажу.

ДЕВОЈКА: Е, дртава будало. За тебе сви лажу.

МИХАЈЛО: Сви лажу.

ТИП: А да ли гости овде често навраћају?

ДЕВОЈКА: *(Изнервирано)*
Његов унук. Робијаш.

МИХАЈЛО: *(Дрско је гледа у очи и певуши "Камеради...")*

ДЕВОЈКА: Робијаши.

МИХАЈЛО: Он је у полицији. Тамо вежба за специјалне задатке. Специјалац човек. Ни теби не би фалило да се мало бавиш вежбањем. Да се мало отешеш. А не ко нека мечка.

ТИП: *(Прсне у смех)*
Ха... ха... ха...

ДЕВОЈКА: Шта, зар мени тако, дртава будало?! Ја, мечка! То сам заслужила, балего спарушена, а?! Ма даће теби мечка.

Подигне руку да га удари, али је Тип предухитри и ухвати за руку.

ТИП: Па немој после опет... Пао иза трапа.

ДЕВОЈКА: Пусти ме! Ма... Шта се то тебе тиче?

ТИП: Питао сам да ли овде гости чешће навраћају.

ДЕВОЈКА: *(Отима се. Стење)*
Такви као ти...

ТИП: Када обично долазе? Ујутру, у подне, или увече?

ДЕВОЈКА: Кад овако пљушти онда нема никога. Ако те неко тражи, не треба да се бојиш. Пут је каљав, тешко приступачан.

ТИП: *(Пусти је)*
Па, добро, Божано! Где је та фамозна вечера, онда?

МИХАЈЛО: Ја нећу да једем без Џамбе. Нико ме не може натерати да једем без Џамбе.

ТИП: А газда решио да се жени. Види молим те. И то баш тобом, рибо. Рибо, еј, рибо! Чујеш ти мене?! Џамба, значи, тврдо решио да се тобом жени.

ДЕВОЈКА: Вечерас нико неће доћи. А и да дође, нема места. Ти си заузео. Донећу вечеру.
(Пође, застане)
Слушај ти, господине. Ако само још једном, ако ти само на памет падне да подигнеш руку на мене, боље ће бити да овде ниси ни долазио.
(Оде)

МИХАЈЛО: *(Поверљиво)*
Она лаже. Мој унук ради у полицији. Тамо много вежба. Знаш како је у полицији. Много се вежба. Због мускулатуре. Нема времена да дође. Заузет је. Много је заузет. Али, Џамба и ја га чекамо. Вечерас. Овде су све сами криминалци. Мечке и криминалци. Душо, нешто у поверењу. Јао њима кад он дође. Имам ја свеску и све бележим. Све. Тачан датум, место, све. И чувам за њега. Требаће му.

ТИП: Је ли и он добар другар?

МИХАЈЛО: *(Ћути)*
Не знам.
(Пауза).
Али знам кад дође, све ће за врат.

ТИП: А како изгледа?

МИХАЈЛО: Џамба каже да је крупан.
(Пауза)
Џамба има пара па иде да га види. А, ја... ја... ја...
(Плаче).
Све бележим у свеску. Џамба каже... Он ме увек поздрави и пита за мене. Кад он дође... кад он дође...
(Девојка уноси вечеру)
Доћи ће он. Видећеш. Вечерас ће доћи. То ти ја кажем. Није толико непроходно, као што она каже. Како си ти дошао, тако жгољав. Он је велики човек. Полицајац. Јури криминалце и хвата их за врат. Доћи ће.

ДЕВОЈКА: Да се овде, као неки, крије од милиције.

МИХАЈЛО: А кад он дође... Онда ћу ја њему свеску. Нека види.

ДЕВОЈКА: Да ја будем слушкиња целог живота оном грубијану и овој пијаној старкељи. Не, господине мој. Не поред мојих пара, од којих се и прави нови мотел, да допустим да деца за мном бацају камење као за њим. Не, деда! Неће моћи да се деси оно што ти и Џамба прижељкујете. Зар ја, деда, треба разбојника да чувам, да храним. Да кријем. Од милиције да кријем и храним гују у недрима.

МИХАЈЛО: Лажеш! Он је у милицији.

ДЕВОЈКА: Прошла је та верзија, деда Михајло. Прошла је. Зар ниси чуо најновију? Џамба каже да је сад аутомеханичар.

МИХАЈЛО: Аутомеханичар?! Какав аутомеханичар?! Што лажеш?! Он је полицајац! Он ће доћи овде, и ја ћу му показати свеску.

ДЕВОЈКА: Доћи ће? Нека дође. Главачке ће да излети, к'о ти сад, ако не умукнеш, пијандуро и просјаче.

МИХАЈЛО: А ти си мечка.

ТИП: Је ли, рибо? Где је со?

ДЕВОЈКА: Ја, господине, све то чувам и не дам да се расипа, сваки динар му скупљам, цело село ме намрзло због њега.

ТИП: Шта је са сољу?

ДЕВОЈКА: А он чуо да је побегао из затвора, па га чека. А ја... даље од њега. Одједном је одлучио да нашу собу претвори у радионицу. Коју, питам ја вас? Радионицу чега? Будала... матора будала. Цвеће за дочек принца. А принца нема. Колико пута иста песма.

ТИП: Познајем ја његовог сина.

ДЕВОЈКА: Шта? Не шалите се, господине. Не шалите се са тим стварима. Сувише је опасно. Ако Џамба чује...

ТИП: Кажем... познајем ја Јову Џамбу. Врло добро га познајем.

ДЕВОЈКА: Што то одмах ниси рекао?

ТИП: Па, тако... Штета за бубац. Сувише је тврд и непечен. А овде видиш, нагорео. А волим бубац.

МИХАЈЛО: *(Нагло викне)*
Аха! Ту смо! Ту смо, господо! Тешко вама, гадови! Криминалци!
(Севне и загрми)
Хе... хе... хе... Готови сте. У мишју рупу. Ево истине... ха... ха... ха... Живи сведок познаје мог унука. Још један који га је видео. Дакле, он постоји. Као полицајац. Душо моја, кажи јој сад. Да видим како ће да реагује. Да ли је Џамба измислио свога сина. Колико се и сам сећам морам имати унука. Неоспорно.

ДЕВОЈКА: Џамба лаже, а ти си будала.

МИХАЈЛО: Зашто, Пиленце?

ДЕВОЈКА: Зато што се зна да га Џамба никад није ни видео.

МИХАЈЛО: Немој тако, Пиленце... Ја морам имати унука, Пиленце. Ја сам имао ћерку, моју Јелу и она је...
(Бризне у тијани плач)
Умрла на мојим рукама... Ја сам је... Ставио сам јој главу у

крило... Љуљао сам јој главу у крилу. Молила ме је да јој сачувам Јову. Мог унука. Ја сам обећао, али... Изгубио се после негде. Изгледа да га је Џамба послао на школовање.

ДЕВОЈКА: Отерао га је од куће зато што му је претурао по каси. Није се ни испилио, а већ је био лопов.

МИХАЈЛО: Ставио сам јој главу у крило... Љуљао сам јој главу у крилу... А она... као јаре... љупка, лепа, враголаста... Само је скакала... скакала... скакала...

ДЕВОЈКА: На твојим рукама? Био си пијан као чеп, а она је већ била мртва. Била је курва.

МИХАЈЛО: Ја све бележим у свесци. Ништа не промиче. Сви сте ви разбојници и пљачкаши. Обични криминалци. То није као у Француској. Наши сељаци су рођени криминалци.

ДЕВОЈКА: Не тртљај, будало. Знаш врло добро није умрла од туберкулозе, већ од Џамбиних батина. Затекао је у кревету, бедниче. Пребио је, па је умрла. И заслужила је смрт. Нико га због тога не оптужује.

МИХАЈЛО: *(Хистерично)*
Ја га оптужујем!

Уђе Џамба. Погледа сцену и притаји се крај врата.

ДЕВОЈКА: Ти?! Ти си бедник над бедницима. Иако ти је Џамба отерао Јелу у смрт ти му се и даље улизујеш и за чашу ракије купујеш његову савест.

МИХАЈЛО: *(Јекне дуго и продорно)*
Ја оптужујем.
(Закашље се, занесе, засопће)
Ја... оптужујем...

Тип му притрчи и прихвати га.

ТИП: Деда, деда. Позлило ти је. Седи. Седи мало. После толико времена, не може човек, на миру, ни да једе. Смири се.

МИХАЈЛО: Криминалци.
(Заспе)

ДЕВОЈКА: На, једи. Само да знаш. И Џамба, твој заштитник, нека то себи добро утуви. Ако он буде хтео овде да остане, а ви га задржите, ја ћу бити прва која ће му рећи сву истину о мајци и њеној туберкулози. Види, он спава?!

ТИП: Па, рибо, све ми се чини да си много речи потрошила у ветар. Колико ја знам Јову Џамбу, сумњам да ћеш нешто постићи код њега са тим.

ДЕВОЈКА: Ако то не помогне, Миле и Раде ће њему да наместе ребра за две чаше ракије.

ТИП: Сумњам, рибо.

ДЕВОЈКА: Киднуће он одавде сам, чим буде покупио кости.

ТИП: *(Једе)*
Гадан је тип, рибо. Кад га видиш, уверићеш се сама. Он је једну такву дропљу напунио оловом и бацио у реку.

ДЕВОЈКА: Ма, немој.

ТИП: Не да он да га лемају, рибо, да му прете и да га псују. Јова Џамба је такав човек. Не воли много брбљиве дропље и кокошке, као што си ти, а осим тога, можда би те и звекнуо због овог старца, ту, рибо. Он нема живаца као ја и добро је за тебе, мислим, што њега овако вулгарно ниси прекинула у вечери.

ДЕВОЈКА: Иста сорта.

ТИП: По њушци жвалавој... би те... мазнуо... Рибо, тако би он рекао, мислим, то је Јовин израз. Њушка жвалава, дропља брбљива, као да га сад гледам како те по тој... њушци жвалавој, мајку ти килаву, дропљо жвалава, тако би он рекао, не зајебавај се, не знаш ти Јову Џамбу. Кажем ти не ваља се качити са окачењаком, замерати му се, и то... гадан је тип.

ЏАМБА: *(Накашље се. Потпуно је мокар. Девојка и Тип га тек сад спазе)*
Само ви... вечерајте. Пријатно. А шта је са дедом? Још увек спава? Нешто бунца.

ТИП: Маме ми миле, Џамбо, да ли у овој кући, у овом твом мотелу, уопште, има бибера? Ова... дама, изгледа, никад није чула за ту реч.

ДЕВОЈКА: Нема. Бибера нема. Не држимо.

ТИП: А соли?

ЏАМБА: Не памтим да је киша икада овако падала. Умало ме вода не однесе. А грми као да је смак света, оца му јебем. То више није јаз, то ти је сад језеро.

ДЕВОЈКА: Хоће ли издржати?

ЏАМБА: *(Гледа је дуго и уморно)*
Је ли деда вечерао?

ДЕВОЈКА: Чекао је да се ти вратиш.
(Џамба је и даље нетрмице фиксира)
Изгледа да га је ухватила грозница.

ЏАМБА: Изгледа, или га је ухватила?

ДЕВОЈКА: Потпуно је мокар. И ти би требало да се пресвучеш.

ЏАМБА: *(Сручи се у столицу)*
Одведи га горе и стави у мој кревет.

ДЕВОЈКА: Џамбо.

ЏАМБА: Молим.

ДЕВОЈКА: А ти?

ЏАМБА: Шта ја?
(Подигне главу)

ДЕВОЈКА: Где ћеш ти да се одмориш?
(Џамба поново обори главу)
Видиш да си и ти сав мокар. И уморан.

ЏАМБА: Нисам им дао да греду преместе. Не дам.

ДЕВОЈКА: Добро, Џамбо, како ћу да га ја сама однесем?

ЏАМБА: *(Дрмуса нежно Михајла)*
Деда, ај, деда. Хајде. Хајде полако у кревет.

МИХАЈЛО: *(Промрмља)*
Криминалци.

ЏАМБА: Полако. Води га полако. И пажљиво горе са њим. Видиш да је озбиљно болестан.

ТИП: *(Помаже и он око Михајла)*
Ајде, ајде, дедица пајки. Дедица се најео лука па му припала мука. Ајде, деда, јуначино. Где је Михајло "Челик"? На сто брађо, камеради! А, ха... ха... ха...

МИХАЈЛО: *(Дрхтаво, грозничаво)*
Он познаје Јову. Питај га да ли ме је унук поздравио.
(Девојка га одведе уз степениште)

ЏАМБА: Само ти једи. Оздравиће он.

ТИП: Ждерем, Џамбо, ждерем. Не може се рећи да не ждерем. Нисам јео два дана.

ЏАМБА: Време је, знаш, напољу, прави пакао.

ТИП: Погрешио би да ме ниси пустио.

ЏАМБА: Да. Погрешио бих.

ТИП: Душу би огрешио.

ЏАМБА: Само ти једи.
(Устаје, узима повећи чекић иза шанка)

ТИП: Сад би те, мислим, гризла савест. А деда се уплашио да не поједем целог петла. Остави, каже, мало Џамби.
(Угледа Џамбу како му се приближава са чекићем у руци. Скочи са столице)
Шта ћеш то?!

ЏАМБА: Да запушим прозор. Не бој се. Много гадно дува.

ДЕВОЈКА: *(Силази низ степенице)*
Ставила сам га у кревет. Скембала га таква грозница да се цео кревет тресе. Кад мене неће нико да слуша.

ЏАМБА: Спреми се. Ићи ћеш на јаз.
(Оде са чекићем на степениште. Чује се лупа чекића по ексерима)

ДЕВОЈКА: Зар сада.

ЏАМБА: За то захвали свом брату и његовом другару. Две тако тврдоглаве мазге у животу нисам срео. Једва су чекали да одем само да пребаце греду. Хоће да ми се осврте.
(Оштри ударци чекићем)
Али, преварили су се. Обуци моју кабаницу и чизме.

ДЕВОЈКА: Зашто сада, Џамбо?

ЏАМБА: Зато што не дам да на Џамби истерују свој ћеф.
(Оштри ударци чекићем по ексерима)
Нека се главом не шале. Тако. Сад је и ово готово.
(Враћа се)
Биће мало ружно, али, неће бар толико да дува. Шта чекаш?

ДЕВОЈКА: Па... немој тако.

ЏАМБА: Хоћеш да вода однесе све до ђавола. Ти си, значи, на њиховој страни?

ДЕВОЈКА: Шта да им кажем?

ЏАМБА: Да пазиш да је не пребаце. Ако нешто посумњаш, одмах дођи да ми кажеш. Не дам да ме стока зајебава, маму им упишану. Никад то никоме нисам дао.

ДЕВОЈКА: Добро, Џамбо.
(Обува чизме и навлачи кабаницу)

ЏАМБА: Ако је вода подлоче, а они нека је забију још дубље. Нека опет загазе у воду. И онако су сасвим мокри. Неће ваљда вода надирати целе ноћи?

ДЕВОЈКА: *(Пође)*
Добро, Џамбо.

ЏАМБА: И слушај.

ДЕВОЈКА: *(Застане)*
Шта?!

ЏАМБА: Више ми ниси потребна. Кад то завршиш, иди кући.

ДЕВОЈКА: Џамбо.

ЏАМБА: Хајде сад. Иди!

ДЕВОЈКА: Зашто, Џамбо?

ЏАМБА: Па, да ти кажем и то, Пиленце. Његову Јелу сам... волео. Да. Џамба је волео своју жену. Била је жена и родила ми је сина, а ти... штака. Да се тобом у старости поштапам. Јалова штака. Ја сам стар и разумем зашто хоћеш да се удаш за мене. Али, ту је он, мој син. Друга штака. Затајила је привремено. Али, ако се појави, макар какав био, Пиленце, макар ко био, и ако дозволи да се одупрем о њега, онда... Па нисам ја такав старац да су ми потребне у сваку руку по штака.
(Пауза)
Што стојиш?

ДЕВОЈКА: Ти знаш, Џамбо, да се једино у мене можеш поуздати.

ЏАМБА: Не знам, неке ствари су се изненада помешале и ја више ништа не знам. Мени је, евентуално, била потребна жена, штака никако, мислио сам, имама штаку, она је ту негде, треба само да је потражим... и она ће... Неке ставри су се помешале.

ДЕВОЈКА: Да кажем, значи, Милу и Раду да греду не премештају.
(Оде)

ЏАМБА: *(Одгега до шанка и, не знајући шта да ради, почне да брише чаше)*
У праву си ти. Она је... мечка. Опаснија од мечке. И подмукла. Сељаци су животиње, момче. А она, она... Права је звер. Мисли да сам јој дужан, да јој дугујем лову, али неће да буде ортак, оће да буде газдарица.
(Тип упорно једе и ћути)
Него, ти си, изгледа, баш гладан.

ТИП: Мртав.

ЏАМБА: Не спрема лоше?
(Замишљено)
У стању је она свашта да припреми.

ТИП: Бубац је мало тврд, али крилца – реш. Таман како волим.

ЏАМБА: Да, да, није она лоша домаћица. Да, добра је, добро кува, само... звер је она. Дуго ради па мисли да има нека потраживања у мотелу. А у граду, кажеш... туку, а? Ко зна шта се сад врзма по њеном покваренom сељачком мозгу. Морам да будем опрезан, да пазим у својој рођеној кући. Има, значи, тамо батина и, како кажеш, лудих реклама. Рекламирају батине, а?

ТИП: Чудан ти је ово мотел. Слабо навраћају.

ЏАМБА: Доста је забачено, а и киша је. Долазе углавном сељаци, али кад ништа не пада.

ТИП: Јесте.
(Једе)
Луде рекламе за луде батине.

ЏАМБА: Што си гурнуо ону двојицу у блато?

ТИП: Згадиле ми се њихове бруталне њушке. Не, маме ми миле. Не дам више никоме да дигне руку на мене. Пре ћу умрети него да поново осетим у устима укус сељачког блата.

ЏАМБА: А под којим мостом су те оно, тукли, кажеш? Колико? Колико њих и колико дуго?

ТИП: На селу једино што вреди то је месо, Џамбо.

ЏАМБА: Нема меса без блата.

ТИП: То не ваља. Јеси ли видео некада град у граду?

ЏАМБА: Шта ти је то?

ТИП: Затвор.

ЏАМБА: Тако сам и мислио.

ТИП: Е па, у том граду има један мост. Сав је од метала. Мрко браон боје.

ЏАМБА: *(Промукло)*
Јеси ли ту упознао мога сина?

ТИП: *(Једе)*
Метал ђаволски акустичан. Кад неко хода мостом, кораци одјекује дуго и злослутно.

ЏАМБА: Јесу ли и њега тукли под мостом?

ТИП: Мене су тукли. Мене. Кости су ми од тога меке.
(Једе)
Сам бог зна како успевам да једем овим расклиматаним вилицама. Слушај како шкљоца.
(Једе)
Просто одвратно.

ЏАМБА: Колико дуго?

ТИП: Шеснаест година.

ЏАМБА: А... он? Јова? Мој син?

ТИП: Малакасо је. Некако је... малаксао. Изнутра се сломатао.

ЏАМБА: Значи... Ипак је био тамо?

ТИП: Хвалио ми се како га често посећујеш. Говорио ми је да му није тебе, убио би се.

ЏАМБА: *(Ћути. Тип једе)*
Ти све лажеш. Лажеш да га знаш, само не знам шта хоћеш од мене.

ТИП: Тврд неки петао, мајку му јебем, а шеснаест година нисам пробао пилетину. Јова, значи, треба овде да дође. Вечерас.

ЏАМБА: Па, очекујем га, момче.

ТИП: Је ли ово цвеће за њега?

ЏАМБА: Кад умрем... све ће бити његово.

ТИП: А она, Пиленце? Њена потраживања?

ЏАМБА: Добро кува, истина, али...

ТИП: Шта?

ЏАМБА: Кад променим мотел, променићу и њу.

ТИП: Аха. А знаш шта, чега сам се ја највише бојао.

ЏАМБА: Можда те је он овамо послао?

ТИП: У почетку сам мислио да си можда крилца и батаке резервисао за себе. Просто нисам веровао, маме ми миле, Џамбо, да ћу их наћи у порцији. А шта, рекох, ако Џамба и ја имамо исти укус. Има таквих. У породици се тачно зна шта они једу и то нико не сме да мазне. Ни за живу главу.

ЏАМБА: Зашто он сам није дошао, ако је хтео да види да ли га отац воли, да ли овде има некога коме је он потребан. Не прекидај ме.

ТИП: *(Једе)*
Не пада ми на памет. Где ми је кључ од собе.

ЏАМБА: Ноћ је дуга. Напољу ми вода сваки час може однети мотел, а то обојица не смемо заборавити. Зар ћеш сад у кревет?

ТИП: Нисам спавао две ноћи, спава ми се, али сам и гладан.

ЏАМБА: Ако си решио да чекаш док заспем, погрешићеш.
(Пауза)
У оваквим ноћима никад не спавам.

ТИП: Плашиш се?

ЏАМБА: Онда... да видимо, чега се ја бојим, пријатељу. Претпостављам ти имаш пиштољ у џепу, а не ја. Претпоставка. Па што се онда сваки час хваташ за џеп? Хајде, реци! Што се сваки час хваташ за џеп? Сигурно хоћеш да ми покажеш добре препоруке, писмо од мога сина. Зашто, чекај... Ти си мој гост, његов пријатељ, кажеш, малаксао је, да му не треба помоћ, да ниси дошао по лову са препоруком у џепу? Старца да натоциљају! Она двојица су то закувала, а Пиленце забиберила. Треба ти бибер?!

ТИП: Џамбо! Шеснаест година нисам видео бибер.

ЏАМБА: А, значи... Дошао си Џамбу да опљачкаш.

ТИП: Зато сам, значи и пиштољ понео.

ЏАМБА: Чуди ме само откуда глупацима идеја да су сељаци будале.

ТИП: Мокар си стари. Слабо се чуваш. У твојим годинама...

ЏАМБА: Чуди ме,
(Имитира га)
маме ми миле, ти си, рекло би се образован, имаш лепе препоруке у унутрашњем џепу сакоа, разумеш се у теорију. Чуо си да Џамба подиже нови мотел, има пара, ако не упали један начин, можда ће други. Шта ти је Јова урадио? Ако га уопште знаш. Шта имаш против мога сина? Ако га знаш, онда знаш и где је он сада. Седи у колима и чека лову, можда везан лежи у гепеку, а?!
(Претећи)
Где је Јова?

ТИП: Луд си, Џамбо, маме ми миле. Много, бре, ниси читав.

ЏАМБА: Ако не чека овде, где чека и шта ти је учинио?

ТИП: Па, добро, кад баш хоћеш. Твој синчић ме је опљачкао.

ЏАМБА: *(Пауза)*
Само то?
(Прсне у смех)
Ха... ха... ха...

ТИП: А шта би ти друго?

ЏАМБА: Ха... ха... ха... И ти си овде дошао да напалтиш његов дуг?

ТИП: Па, претпоставимо, Џамбо, да сам дошао да и ја напалтим своја потраживања. Претпоставимо да га и ја овде, као ти, чекам.

ЏАМБА: Он ће, збиља, овде доћи? Не лажеш, момче? Он ти је рекао да ће збиља овде доћи? Вечерас?

ТИП: *(Прсне у смех)*
Ха... ха... ха...

ЏАМБА: *(Несигурно)*
Лажеш.

ТИП: Не, Џамбо, маме ми миле...

ЏАМБА: Лажеш, нану ти упишану!

ТИП: Не, Џамбо, не лажем... Само замишљам Јову Џамбу са лепом катом у рупици од ревера.

ЏАМБА: Тако сам и мислио. Зато ти је, значи, потребан пиштољ. Баци то, момче, баци то у говна. Нема Џамба паре за мангупе.

ТИП: *(Устане од смеха)*
Онда више не би био Јова Џамба, Џамбо. Звали би га... Јова Мушкатла... ха... ха... ха...

ЏАМБА: Видиш момче, овде се не умире од болести већ од коца, ножа или тешког рада и досаде, у тучи са сељацима око чаше ракије, у нади да ће неко банути на врата мотела, неко са отвореном душом која ће разумети твоју муку, размишљања о животу у дугим сатима усамљености кад те невреме зароби и по неколико дана не видиш људско лице. Тада размишљаш о свему. Одувек сам инстиктивно мрзео старост, мислио сам, моћи се смањују, не видиш ни латице, ни пчеле како зундарају по пољском цвећу, да сунце губи сјај и топлоту, да мирис не допире до старачке душе, укус постаје једноличан и све што ставиш, једноставно, све потсећа на чемер, грко као живот, одвратно као људи, лажно као бог, неверно као љубав, тупо као радост и све, ама баш све око човека вене и бледи, смрт се појављује пре природног рока и убија полако и сладострасно, али нисам знао да овом труљењу подлеже и прошлост која се повлачи пред старошћу и на очиглед скапава претварајући се у ђубре за које се не може ухватити, на које се не може ослонити, нисам знао да се руше у прах и пепео сви идеали младости, да најрођенији плачкају, муче и убијају, да проводимо живот у наивном незнању окружени зликовцима и ништаријама без светлости, данас мрак смрти потапа пре но што умремо и да заправо она, смрт, постаје једина капија која води у будућност. И тада схватиш и то да сваки од нас јадника, осуђеника на смрт има неку чивију која га чврсто прикива за живот, да му даје смисао и наду да можда ипак није све пропало, да на овом свету постоји неко сродно биће које може да поврати истину свему што је давно изгубљено, па чак и ономе што никада раније нисмо примећивали, да то биће морамо пронаћи и удружити наше судбине и једну моћ, непобедиву моћ живота, у његов наставак и вечност његову. То је увек и по правилу биће које смо некад давно негде дубоко ранили, бахато испустили и немилосрдно окренули против себе. Зато ми је он потребан, зато га чекам сваке ноћи, а поготову кад сам сигуран да ће доћи, као вечерас ти, као ти што си дошао, иако појма немам ни ко си ни шта си, ја ти душу своју отварам, а ти са њом ради шта хоћеш, јер ја чекам. Чекам да се са њим договорим о наследству свега што сам стекао, о умору који ми се увукао у сваку пору мога тела

и потреби да се повучем из тешког рада и мучног живота који ми је већ одавно додијао. Уморан сам, момче.

ТИП: Слушам те, Џамбо, маме ми миле, и све нешто мислим како у свом животу још нисам срео тако превејаног ниткова, тако великог подлаца и лажова. Ако неко овде вара онда си то ти. Мислим да си ти тај који не зна како он изгледа. Који појма нема како Јова Џамба изгледа. Да за тебе Јова Џамба може бити сваки непознат човек, који овде наврати. Чак и ја.

ЏАМБА: Ти?!
(Дуго га гледа, а онда прсне у смех)
Чуејш, хоћеш да ти дам савет како да порастеш? Расти сваки дан по мало. Систематски. Из дана у дан. Не пропуштај ни тренутак да мислиш како си жгољава креатура, патуљак и пацов који заудара на кукавичлук и страх...

ТИП: Да, ипак... Ти њега друкчије замишљаш.

ЏАМБА: Он је крупнији од тебе. Он мора бити доста крупнији од тебе.

ТИП: Зашто?

ЏАМБА: Зар није мој син?

ТИП: Ти би то требало да знаш боље од мене.

ЏАМБА: Наравно да знам, глупане. Наравно да знам. Он је даса.

ТИП: Жао ми је, Џамбо, маме ми миле,
(Разгледа он сад њега)
не личи он на тебе.

ЏАМБА: Мајка му је била... ситна. Мила, али, некако... курва! Јесте, момче, шта има ту да се крије, па то и врапци у селу већ знају... курветина. Била је већ мртва, а ја сам је и даље тукао. Ако не личи на мене, личи на њу, па шта?! Била је лепотица. То још увек не значи, наравно, да сам спреман да преузмем део његовог дуга на себе, али волим га. Син ми је.

ТИП: Па сад...
(Прсне у смех)
... Како се узме, Џамбо, Џамбице...

ЏАМБА: Сви се томе смеју, само остали иза леђа, а ти... баш у лице.

ТИП: Видиш, Џамбо, јебе се мени с ким се туцала твоја Параскева у ноћима без људског лика, под налетима олује и тешких премишљања о смрти, мајку вам јебем кичерску, шта ви сељаци знате о животу, рађате се у блату, живите у њему и

тамо остајете да трулите, па зато оно толико и смрди јер је сачињено од мртвих сељака, мртву вам мајку јебем сурову и лицемерну. Овај мој нос, Џамбо, једном приликом се умало није откинуо, био је надувен и огољен, висио је на комадићу коже, а други су се смејали као луди, као у циркусу, Џамбо, и ти сад хоћеш да се ја не смејем, ја, Џамбо, волим да се смејем, вашој патетици коју производите својим пилећим мозговима и страхом да ћете тако безначајни, ништавни, без поштовања и самопоштовања неминовно завршити у том вашем сељачком калу и мртвачком смраду.

ЏАМБА: Не дам паре. Паре не дам. Зидам нови мотел. Потребне су ми.

ТИП: Ако га поново ухвате...

ЏАМБА: Пази да ме не ганеш. Зашто сам није дошао?

ТИП: Нема времена, Џамбо. Од прекјуче је најтраженија личност у земљи.

ЏАМБА: У мене нема поверења, а у тебе... Теби верује.

ТИП: Да, мени верује. Једино мени.

ЏАМБА: Знао сам да ће се кад-тад појавити са таквим захтевом.

ТИП: Он сматра да му толико дугујеш. Уосталом, предомислио сам се. Враћам ти кључ од собе.
(Гурне руку у џеп и извуче пиштољ)
Хајде, вади то из касе и да се растанемо у љубави. Немам више времена.

ЏАМБА: Е, млади господине, тога сам се највише и бојао, видиш, да ће се ова ноћ изродити и да ћемо морати обојица да отворимо карте.

ТИП: Отвори ти касу, то је све што се од тебе још очекује.

ЏАМБА: Тако, значи, касу, паре хоћеш и то силом. Има ту само један проблем. Мораћеш прво да ме убијеш. Ајде, ајде, па видим ја да то за тебе није ништа. Зато си и дошао. Да ме убијеш? Иако ме раније никад ниси видео? Иако се никад раније нас двојица нисмо срели? Или можда јесмо, а? Можда постоји нешто међу нама дубље што нас повезује, неки чвор, момче, који мора да се пресече, који неочекивано завршава наше животе.

ТИП: Хе... хе... хе... Мудросераторе, Џамбо, мудросераторе, шта сада још покушаваш, па није ваљда смак света ако те оставим

без неке кинте, син ти је, бре, у опасности и ако му не однесем лову његов чвор живота ће се прекинути, зар ти он баш ништа не значи, зар је у овој гвозденој кутији твоје цело срце?

ЏАМБА: Видиш, господине, није Џамба човек без осећања, примећујеш како дрхтим, то није из страха од твог пиштоља, то је годинама гомилан страх да ће једнога дана, једне ноћи неминовно доћи до овог сусрета. Видиш, господине, имао сам разне визије, грижу савести, тугу, очајање ме је преплављало док сам размишљао о себи, својим поступцима, о злочину који сам у гневу починио према теби и твојој мајци...

ТИП: *(Грубо)*
Немам ја с тобом никакве везе.

ЏАМБА: Имаш, имаш. Чак и да раније ниси имао, сада имаш. Ова ноћ те повезује са мном, тај пиштољ, моја каса и недасве твоја намера да ме убијеш, да ону курветину, своју мајку осветиш...

ТИП: *(Прије му и удари га дршком од пиштоља. Џамба се затетура и ухвати за главу обливену крвљу)*
Умукни ђубре!

ЏАМБА: Тако је, сине, ђубре, него шта. Тако се с оцем разговара. Покажи ми ћуд, своју праву природу, да не будем у недоумици око тога ко те је направио.

ТИП: Џамбо, полиција ми је за петама, они твоји сељачки мастодонти који можда већ напољу чекају да ме коцем скењају, она, она твоја луда мечка, коју зовеш тако нежно Пиленце, а ти лудиш од страха и мислиш да сам твој син...

ЏАМБА: Јово, сине...

ТИП: *(Поново га удари у исто место. Џамба се затетура и једва остане на ногама)*
Ајде, ајде. Кључ од касе.

ЏАМБА: Шта ће ти. паре, будало?! Остани овде, не постоји већа сигурност од Џамбе. Цело село је моје, то су јадници који не могу да преживе, имам их све у књигама, претворио сам их у слуге, за кило ракије убиће полицајца, па они овде већ годинама не залазе, не бој се, дечко, па за кога ја подижем нови мотел, а ти сада, кад сам те после тридесет година срео хоћеш да поновиш своју судбину, да заглавиш код оног гвозденог моста, да убију бога у теби, да те туку док не истерају последњи бол из твог страха испуњеног ужасом од батина још из најранијег детињства. Сети се, Јово, сине...

Тип завришти дуго и избезумљено. Затим настане потпуна тишина.

ТИП: Не треба ми твој живот, Џамбо. Ти си јебени психопата и то знаш боље од свих нас који смо икада били жртва свог садизма. Ништа ми твоје не треба. Ни твој мотел, ни твоје слуге, ни твоје блатњаво краљевство. Треба ми само лова и то одмах. А ти ме, маме ми миле, нећеш, спречити да је узмем.

ЏАМБА: Паре... не могу да ти дам. Немам.

ТИП: *(Суровo га удари и Џамба падне)*
Вади кључ.
(Нервозно)
Где ти је кључ?

ЏАМБА: До последњег... динара... уложио сам у... нови мотел.

ТИП: Не терај ме да пуцам у тебе. Дај кључ, стари, треба ми лова, не прави ми неприлику. То је најмање што ми дугујеш.
(Чује се шкрипа капије)
То је најмање што ми дугујеш.
(Чује се шкрипа капије)
Иде неко?! Кога очекујеш?!
(Узврпољи се. Џамба се смеје)

ЏАМБА: Шарке су неподмазане па капија шкрипи на ветру.

ТИП: Не заговарај, Џамбо.

ЏАМБА: Ако настави овако... Однеће ми кров са бунара.

ТИП: Не натерај ми крв на очи, стари, немем ни ја више живаца, кунем ти се, та лова... Као да је већ моја. Рачунај са тим.
(Подигне пиштољ право у Џамбину главу)
Ако не даш кључ, Џамбо, сад, овога часа, маме ми миле, убићу те као пса.

Пауза. Џамба тешко дише.

МИЛЕ: *(Глас споља)*
Џамбо! Јеси ли ту? Отвори, Џамбо!

ТИП: *(Престрашено)*
То су она двојица.
(Почиње да га хвата хистерија)
Реци им да иду.

РАДЕ: *(Споља)*
Пуштај, Џамбо! Мокри смо до голе коже.

ТИП: Они су дошли по мене. Хоће да ми се освете зато што сам једног гурнуо у блато.

МИЛЕ: Не прави се да спаваш. Знамо да си ту.

РАДЕ: Ако нас не пустиш унутра опрости се од мотела.

ТИП: Дошли су да ме туку, Џамбо. Реци им да се губе. Убићу сву тројицу.

РАДЕ: Јеси ли ту, Џамбо?

МИЛЕ: Не спава. Светло је упаљено.

ТИП: Што ћутиш, стари?! Зар заиста хоћеш да вас све побијем? Реци им да се чисте. Реци или пуцам.

ЏАМБА: *(Виче)*
Зашто сте оставили јаз?!

МИЛЕ: Какав си то човек? Пусти нас унутра да ти кажемо. Скроз смо мокри.

РАДЕ: Да ти објаснимо.

ТИП: Нико ме више неће туђи, маме ми миле. У твојим рукама су њихови животи.

ЏАМБА: Питам зашто сте оставили јаз кад киша још увек лије! Како сте смели?!

ТИП: Остави сад јаз.

ЏАМБА: Завежи!

МИЛЕ: Само да знаш. Ако не пребацимо греду на моју страну, може да издржи још највише пола сата.

ЏАМБА: Издржаће до јутра.

Пауза.

МИЛЕ: Неће, Џамбо.

ЏАМБА: Неће кад сте га напустили. Губите се!

РАДЕ: Сека чува јаз, Џамбо. Ако не пребацимо греду под камен, однеће вода и њу и нас.

ТИП: *(Губи нерве, врпољи се)*
Отерај их. Отерај или пуцам. Схватите, бре, људи. Убићу некога, кеве ми.

ЏАМБА: Не сери, бре, пиздо! Убиће они тебе.

МИЛЕ: *(Виче)*
А онда можеш и ти да се опростиш од мотела.

ЏАМБА: Ако издржи до јутра, све ће бити у реду. У зору ћемо појачати. А сад хоћу да спавам. Не могу да вас примим. Касно је.

РАДЕ: Добро, Џамбо, само због тога можеш гадно да се покајеш.

МИЛЕ: А јел' још код тебе онај твој гост.

ЏАМБА: Није. Отишао је.

МИЛЕ: Богами ја сумњам да ће он тако лако да оде од тебе. Ако мисли колима, кажи му да је остао без точкова.

РАДЕ: За почетак.
(Обојица прсну у смех)

ЏАМБА: Да нисте пипнули. Чујеш стоко! Врати точкове на место и губи се на јаз. Пиленце је љута на мене. Сама ће га одчепити ако нема ко да је контролише.

ТИП: А точкове нека врате.

ЏАМБА: Па куд ти сада без аута. Видиш да мораш да останеш бар до јутра. Ајде, момче, престани да изиграваш кловна, баци пиштољ, да се помиримо па да идемо сваки у своју собу.

ТИП: *(Гледа кроз прозор са револвером упереним у Џамбу)*
Да ли су отишли? Ти не прилази!

ЏАМБА: Отишли су. Не бој се ти... њих.

ТИП: Не види се ништа. Тебе се још мање бојим. Можда се шуњају ту негде, око куће. Не прилази, кад ти кажем.

ЏАМБА: Тако ми бога, удавићу те. Овим рукама ћу удавити ту гомилу гована у теби.

ТИП: Не терај ме на то, Џамбо. Нисам ја твој син, старче и зато ме не терај да пуцам у тебе. Нико више неће ставити своје прљаве шаке на мене. Никад више. Те паре су твом сину потребније него тај пишљиви мотел који зависи од једне још пишљивије греде и зле воље оне мечке, твог Пиленцета. Ако волиш свога сина, ако ти је икад и иоле стало до њега... не прилази кад ти кажем... Ако ти је стало до њега, пусти га да побегне. Дај паре и омогући му да пређе границу, јебеш кола, она ионако нису моја, стрчаћу на пут и узети нека друга, за твога сина, јединца, за његову безбедност и спокојан живот,

да се не крије данима у твом мотелу, да се не трза на сваки пиштољ. Он више никада неће никоме да лиже прашину са ципела. Џамбо, он неће као ти да загледа сваког госта погађа да није дошао да га води у ону прљаву рупу. Да га туку и ломе. Ако га волиш, омогући му да кидне преко границе, да почне нешто ново, да склони главу и не крвави руке поново. Не прилази више, Џамбо. Не терај ме на то. Није он крив за своју судбину и ти то сам најбоље знаш. Маме ми миле, дошао сам са намером да те скењам и дигнем сву лову, тако је Јова мислио, тако ми је твој син наредио, али ми то више на памет не пада. Није те познавао, Џамбо.

ЏАМБА: Само једно питање, момче, да разјаснимо и онда ћу те пустити да идеш с милим богом куд год хоћеш. Наредићу и оној двојици да ти врате точкове на кола, па бежи да те моје очи више никада не виде.

ТИП: Питај, Џамбо, само се више не примичи. Не терај ме на то.

ЏАМБА: Зашто си рекао да ја не знам како он изгледа? Зашто си рекао да можда ти можеш бити он? И како ти уопште можеш да личиш на мене, кад си ти... копиле.
(Приђе још корак ближе Типу. Тип се повлачи)

ТИП: Не квари ми укус вечере у устима, Џамбо. То може да кошта. Пази, опако да те кошта.

ЏАМБА: *(Прилази)*
Видиш да твој случај није тако компликован и нерешив, као што си мислио. Видиш да знам истину.

ТИП: То заиста може гадно да кошта. Не прилази. Пуцаћу, бре, мајку ти сељачку јебем!

ЏАМБА: А, што да не... Па ја... ионако... нисам твој отац... Ја... ионако... немам сина...

ТИП: Стани, море, будало! Ма јебе се мени за те приче, ни ја никад нисам имао оца, лепо ти кажем, стани и не замишљај којешта. Још један корак, још само корак, Џамбо, и, маме ми миле, убићу те као бесног...

ЏАМБА: *(Приђе и тај корак, те потпуно притера Типа уза зид)*
Тукли су те, кажеш, али изгледа лоше. Лоше су те тукли. Сад ћеш осетити како се туче, кукавице. Надокнадићу све те године. Тридесет година ја чекам ову прилику...

ТИП: Вараш се. Никад мене више нико неће туђи, старче.
(Изненада јако замахне револвером и дршком га снажно удари по глави. Џамба падне. Тип га хистерично спопадне и удари још неколико пута понављајући)
Никад мене више нико неће туђи...

Брзо остави пиштољ на сто. Узима Џамби кључеве од касе, хвата га и одвлачи иза шанка. Џамба не показује знаке живота. Тип отвара касу вади новац и трпа га у џепове. Одједном уђу Миле и Раде и стану између њега и стола на коме је његов пиштољ.

ТИП: *(Рефлексно дохвата флашу ракије и чашу са шанка)*
Газда је зачас изашао, па рекох да се сам послужим. Толико има поверења у мене... Ха... ха... ха...

РАДЕ: И шта још?!

ТИП: Рече да је затворио и да никог не примамам.

МИЛЕ: *(Гледа га дуго и упорно)*.
А ти си ту, птичице.

ТИП: Ја?! Опростите, али... шта ја?!
(Покушава да допре до стола са пиштољем који ова двојица не виде)
Ја вас не познајем.

РАДЕ: Ма, немој.

МИЛЕ: Пусти га ти, Раде. Пусти. Нека прича. Да видим... Како се то ми не познајемо.

ТИП: То, збиља, господо... мора да је нека грешка у питању.

РАДЕ: А јел' ти ја кажем, Миле, да је он код Џамбе. И да га Џамба крије.

ТИП: Ако је овдашњи обичај да се шалите са странцима, онда, господо, да попијемо нешто и сачекамо газду. Кад он дође све ће се разјаснити.
(Сипа им ракије, они прихватају али му пут до стола са пиштољем и даље препречавају)
Ја се стварно не сећам да сам имао част са господом.

МИЛЕ: Па, да.
(Окрене се)
А где је стари Џамба?

ТИП: Отишао је да причврсти кров на бунару. Боји се због ветра.

РАДЕ: Аха.

ТИП: Ја се у то не разумем, али њега би сигурно обрадовало ако изађете и помогнете му.

РАДЕ: Па јес', дува ветар.
(Пије)

МИЛЕ: *(Пије)*
Па, Раде, можда смо се стварно и преварили. Ово је, изгледа, неки фини господин.

ТИП: Ево, господо, драго ми је да смо се упознали. Попијте нешто на мој рачун. Усталом... ха... ха... ха волим ја момке који имају смисла за хумор.
(Сипа Радету).

РАДЕ: Е па, онда, извињавајте и хвала.
(Пије).

ТИП: *(Прилази Милу и сипа му ракију)*.
Ја сам и раније имао прилику да слушам о поштењу и племенитости овдашњих људи...

МИЛЕ: *(Нагло се савије и удари га руком у стомак. Тип се пови јаукнувши)*.
Тако ли се газе људи, вашко варошка, лебац ти се огадио. Држ' га, Раде!
(Раде притрчи и савијајући Типу руке на леђима испрси га)

ТИП: Господо... Нисам видео...

МИЛЕ: А мене право у јендек, а? Прво питаш где је стари Џамба, па кад ти ја лепо, човечански објасним, ти ме у јендек.

ТИП: *(Кашље)*
Извињавам се... Верујте... Не у стомак. Имам чир, прокрварриће. Не у стомак.

МИЛЕ: *(Поново га удари)*
Нећу, ако ми кажеш што ме гурну у јендек кад сам ти онако лепо објаснио.

РАДЕ: Не гади кафану, ђубре.
(Удари га и он)

ТИП: Молим вас... допустите... да објасним...
(Раде поново замахне да га удари)
Немојте!
(Раде заспане)
Објаснићу.
(Ударац. Јаук)

РАДЕ: Тако, бато, тако. Сад лепо молиш, а? И малопре си молио да ти покажемо пут за Џамбу. Удри, Миле!
(Миле га поново распали по стомаку)

ТИП: Убићете ме... свиње сељачке!

МИЛЕ: А, значи тако ти... Код тебе то нешто много брзо иде. Сад смо свиње, а малочас господа. Наспи и мени једну, Раде.

ТИП: Господо, имам чир у желуцу... Одговараћете пред...

МИЛЕ: Законом.

ТИП: Џамбом, кад се врати.

МИЛЕ: Море њега нешто дуго нема. Да попијемо ми још по једну, а Раде?

РАДЕ: Само брже, Миле. Да пожуримо. Однеће ми секу вода.

МИЛЕ: Ајд' онда док се овај не врати.
(Удари Типа свом снагом, овај јекне и скљока се у Радетовим рукама)
А не да, будала греду да пребацимо. Можда је већ касно.

РАДЕ: Чекај, чекај, не копрцај се, ионако немаш куд одавде? А, Миле?

МИЛЕ: Па и куд би овакав?
(Поново га удари).

ТИП: Добро, људи... Доста је. За име бога. Пустите ме док могу да упалим мотор.

РАДЕ: А ди су ти точкови?

МИЛЕ: Море да га пустимо, а?! Да му киша не прелади машину.

РАДЕ: Брже, Миле. Однеће ми секу вода.
(Поново га удари)

МИЛЕ: Море кол'ко је љута на Џамбу може сама да ишчупа греду и да све оде у пизду материну.

РАДЕ: Неће. Ту је и њена лова. Ма да га пустим, бре, ви'ш да се усмрдео од стра'.
(Пусти га, Тип се скљока на патос)
Можеш сам д'устанеш?

ТИП: *(Стење)*
Могу. Моћи ћу. Могу. Морам.

МИЛЕ: Што си га сад пустио, ајде.
(Пије)

РАДЕ: *(Осврће се)*
Џамба мож' да наиђе.

МИЛЕ: Па да нам се смеје као кад ме оно загњурио у блато. Ма, што ли Џамба не долази?

МИЛЕ: Сипај још једну док није наишао. Скроз сам промрзо.

ТИП: Господо...

МИЛЕ: Ето, видиш, Раде. Сад смо опет господа.

РАДЕ: А овамо мисли... сељаци – глупаци!

ТИП: Ма, не, части ми.
(Успе некако да се усправи)
Даћу вам паре, само ако ме пустите. Не треба ми ни ауто, задржите точкове, узмите цео ауто, само пустите ме да идем. Закаснићу.

РАДЕ: Па зар ти ниси имао састанак са Џамбом, бато?

МИЛЕ: А кол'ко имаш пара?

ТИП: Доста. За вас доста. За све нас.

МИЛЕ: А шта ће њему паре, Раде?

РАДЕ: Брже, Миле, претреси га док Џамба није дошао, незгодан је кад се наљути.

МИЛЕ: *(Претреса га и вади му новац из џепова).*
Види, види... Охо-хо-хо! Шта је лове, леба' му се огадио.

РАДЕ: Јел' нам ти све ово дајеш? Добровољно?

ТИП: Само ме... пустите.

МИЛЕ: Добро. Ал' само још једаред да га распалим, лебац му се огадио.
(Замахне)

ТИП: *(Јекне)*
Немојте.

МИЛЕ: *(Застане)*
Зашто?

ТИП: Имам златан сат у џепу.

РАДЕ: Пази Миле, бога му.

МИЛЕ: А он што онда не каже.
(Вади му сат из џепа)
А ти што ћутиш?

ТИП: Немојте, господине, убићете ме.

МИЛЕ: Шта мислиш, Раде. Да га жвајзнем још једном док Џамба не дође.

ТИП: Нисам хтео, верујте господо, маме ми миле.

РАДЕ: Јеси ли му све џепове претресао?

МИЛЕ: Јесам.

РАДЕ: Шта је пара, мајку му варошку.

МИЛЕ: Чек' да га само још једанпут напеналим пре но што га пустимо.
(Замахне)
Ал' кад те пустимо да се ниси заустављао све док не прођеш последњу кућу у селу.

РАДЕ: И да знаш да ћемо ти јебати мајку само ако нам доведеш милицију за ова твоја кола која си нам добровољно поклонио. Је л' добровољно?

ТИП: Од срца.

МИЛЕ: Е па кад је од срца онда само још за растанак, за последњи пут...
(Замахне да га удари, али се заустави упиљивши у касу)
А што ли је Џамба оставио касу отворену?

РАДЕ: Коју касу?
(Испусти Типа те овај поново скљока на под)
Џамбина каса отворена?!

МИЛЕ: *(Пиљи у касу затим јој прилази и разгледа је)*
Празна. Џамбина каса празна?!
(Окрене се Типу који пузи ка столу са пиштољем)
Па то си ти... Џамбу? Где је Џамба?!
(Зачује се јечање иза шанка)

РАДЕ: Неко стење. Овамо!

МИЛЕ: *(У недоумици)*
Шта ли је то, бога му?
(Тип и даље пузи ка свом пиштољу)
Иди види, Раде.
(Као да су заборавили на Типа који пузи)

РАДЕ: *(Уђе у шанк)*
Џамба!!!

МИЛЕ: Шта Џамба, Раде, леба' му се огадио? Шта Џамба? Није ваљда... Џамба?!

РАДЕ: Изгледа... рањен.
(Погледа у правцу Типа који се готово дочепао пиштоља)
Пиштољ, Миле, држ' га!

МИЛЕ: *(Нагло се окрене, потрчи и у задњем тренутку успе да шчепа Типа)*
Чекај, чекај, буразере. Шта је ово?

ТИП: Господо, молим вас. Немојте више... да ме бијете.

РАДЕ: *(Придигне Џамбу који, са великом крвавом мрљом преко лица, тешко иде и стење)*
Ау, Џамбо, леба му, ала те је гадно удесио.

МИЛЕ: Ту је, Џамбо. Ту је он. Ухватили смо га на легалу, маму му разбојничку.

РАДЕ: Џамбо. Кажи само да ли можемо да пребацимо греду, Џамбо. Однеће ми секу вода. Сваки час може да је однесе. Само то кажи, Џамбо.

ЏАМБА: *(Извуче из шанка своју ловачку пушку и упери је у Типа кога држи Миле)*

МИЛЕ: Немој, Џамбо.

ЏАМБА: *(Једва простење)*
Ћути!... Пусти ме.

ТИП: *(Зацвили)*
Немојте... више да ме бијете... Не могу више... За име бога, људи... не туците ме више.

ЏАМБА: Јеси ли то ти?!

ТИП: *(Плаче)*
Не могу више, маме ми миле. Не туците ми... Не туците ме више... Људи... То више нико не може да издржи, за име божје, не туците ме, људи!

ЏАМБА: Питао сам само јеси ли то ти?

ТИП: Јесам, Џамбо, немој...

МИЛЕ: Немој, Џамбо.

Џамба и даље остаје са упереном пушком само што сад, уз лагано гашење светла, почиње да дрхти. А онда светлост потпуно утрне. Чује се јак пуцањ из пушке. Светлост се нагло пали и осветљава исту сцену, само што Тип бежживотно виси у рукама Миловим.

ЏАМБА: Дошао је да наплати дуг мога сина.

МИХАЈЛО: *(Бунован на степеништу, пробудио га пуцањ. Продере се)*
Стој!
(Нико му не одговара)
Ко иде?!
(Силази и пијано пева):
Капетан Коча, путује, путује
Капетан Коча путује сам...

А онда не могавши да више одоли искушењу жудно натегне из флаше. На улазним вратима се појави Девојка, мокра, изгребана и прљава.

ДЕВОЈКА: Однео ђаво шалу, Џамбо, однео греду, однео *Рујну зору*, однео млин, однео све. Бујица је све збрисала пред собом и сад, опет, Џамбо, немаш ништа... изузев мене.

ЗАВЕСА